

Κάρλος Μαριγκέλλα

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Παρεμβάσεις 2

Τίτλος: Εγχειρίδιο του αντάρτη των πόλεων
Συγγραφέας: Κάρολος Μαριγγέλα
Μετάφραση: Κατερίνα Σύρρου
Επιμέλεια έκδοσης: Εκδόσεις Αμηχανία
Έκδοση: Ελεύθερος Τύπος
Ζωοδόχου Πηγής 17
τηλ. 3602040

© για την ελληνική μετάφραση εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστούμε ότι το «Εγχειρίδιο του Αντάρτη Πόλης» του Κάρλος Μαριγκέλα είναι από τα κείμενα που σημάδεψαν το δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα. Αυτό το μικρό βιβλίο, χωρίς πολιτικές μεγαλοστομίες, λογοτεχνικές φιοριτούρες, πολύπλοκες «τεχνικές» συμβουλές και εξεζητημένες οδηγίες τακτικής, υπήρξε η Βίβλος για το σύνολο των οργανώσεων ένοπλης πάλης ανά την υφήλιο: από τα αντάρτικα κινήματα της Λατινικής Αμερικής έως τις Ερυθρές Ταξιαρχίες και τον Ιαπωνικό Κόκκινο Στρατό. Στην άλλη πλευρά του λόφου υπήρξε η βάση για να αναπτυχθεί η στρατηγική των διαφόρων «αντιτρομοκρατικών» κρατικών, ημικρατικών, ή παρακρατικών υπηρεσιών, οργανώσεων, μασονικών στοών κλπ., στην προσπάθειά τους να σκιαγραφήσουν τον αντίπαλο.

Πολλά χρόνια έχουν περάσει από τότε. Άλλα επαναστατικά κινήματα νίκησαν, άλλα έχασαν, άλλα δικαιώθηκαν ηθικά, άλλα εξοντώθηκαν και έμειναν στην λαϊκή μνήμη ως «μπαμπούλες» και φαντάσματα σκοτεινών ημερών γεμάτων φανατισμό. Ορισμένα όμως συνε-

χίζουν να υπάρχουν, είτε πολύ διαφοροποιημένα είτε σε γενικές γραμμές ίδια όπως ξεκίνησαν.

Όπως και να 'χει η εποχή της οποίας αυτά τα κινήματα υπήρξαν απλά ένα μέρος της, μία έκφρασή της, έχει χαθεί. Γεννιέται λοιπόν το ερώτημα τί αξία θα μπορούσε να έχει αυτό το βιβλίο στην Ευρώπη εν έτει 1992, πέρα από μουσειακή. Πράγματι εάν αυτό το μικρό κείμενο δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένα κειμήλιο περασμένων επαναστατικών εποχών — μαζί με τη φωτογραφία-πορτραίτο του Τσε Γκεβάρα - δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να επανεκδοθεί. Οι συλλέκτες θα μπορούσαν να ψάχνουν για τις παλιότερες εκδόσεις του (ίσως και σε δημοπρασίες και παζάρια «επαναστατικού υλικού» σαν αυτά που εμφανίστηκαν πρόσφατα στην Ιταλία) με τα συναισθηματικά φορτισμένα συνοδευτικά κείμενα και πιθανώς τις χειρόγραφες σημειώσεις, σχόλια και εκτιμήσεις του προηγούμενου κατόχου.

Υπάρχουν όμως λόγοι που δίνουν στην ύπαρξη και την κυκλοφορία του έργου αυτού στις μέρες μας μια ιδιαίτερη σημασία. Δύο λόγοι τόσο στενά συνδεδεμένοι μεταξύ τους που ίσως να ταυτίζονται.

Ο πρώτος, είναι η ιστορική του αξία — κι εδώ θα πρέπει να τονίσουμε την διαφορά αυτής της αξίας με την χρήση του σαν επαναστατικού «μπιμπελό» που προαναφέραμε. Η σημασία του «Εγχειριδίου» για τον ιστορικό είναι ανεκτίμητη — λαμβάνοντας υπ' όψιν το πλέγμα των καταστάσεων που συνιστούσαν την εποχή του. Ο αναγνώστης για να κατανοήσει την ουσία

του, πρέπει να το διαβάσει σκεπτόμενος ακριβώς το πώς, το πού, το πότε και το γιατί γράφτηκε. Για παράδειγμα η τάση τον συγγραφέα να προβάλλει ένα πρότυπο αντάρτη πόλης ως υπερανθρώπου σωματικά και ψυχικά μπορεί να εξηγηθεί αν απλά αναλογιστούμε την αναγκαιότητα για ανύψωση τον ηθικού τον κινήματος και την δημιουργία ενός «αντίπαλου» δέους στην πανίσχυρη και στυγνή βραζιλιάνικη δικτατορία, από αγωνιστές που το μόνο που διέθεταν σε αφθονία ήταν η απελπισία και ο ηρωισμός. Συνειδητοποιώντας λοιπόν ότι οι οδηγίες του Μαριγκέλα αποσκοπούν στο πρακτικό κτύπημα ενός βάρβαρου και ολοκληρωτικού δικτατορικού καθεστώτος, δικαιολογείται και ένα σημείο που ίσως ξενίσει τον αναγνώστη: η εξομοίωση δηλαδή δύο διαφορετικού τύπου ενεργειών όπως η ρίψη κάποιας «βόμβας» μολότωφ σε κάποια διαδήλωση και η εκτέλεση μιας περίπλοκης «στρατιωτικού» τύπου επίθεσης και ο χαρακτηρισμός τους ως αντάρτικο πόλης χωρίς καμιά διαφοροποίηση. Αυτό συμβαίνει διότι ένα εξαιρετικά ολοκληρωτικό καθεστώς, σαν αυτό που μάχονταν ο Μαριγκέλα αντιμετωπίζει οποιαδήποτε ενέργεια που στρέφεται εναντίον του με την ίδια σαρωτική σκληρότητα χωρίς να κάνει κανένα ποιοτικό διαχωρισμό.

Παρόλα αυτά η σημασία του «Εγχειριδίου» δεν εξαντλείται στην ιστορική μελέτη μιας, αν και κοντινής, περασμένης πια ιστορικής περιόδου. Η ιστορία δεν έχει «στεγανά» και όσοι πίστεψαν σε μια κίνηση ευθεία μπροστά, βρέθηκαν στις μέρες μας ενώπιον πολύ άσχημων εκ-

πλήξεων. Ο δεύτερος λόγος λοιπόν που κάνει το έργο του Μαριγκέλα «συμβατό» με την εποχή μας είναι η ηθική του δύναμη και η διαχρονικότητά της. Θα απογοητευτούνε όσοι ψάχνουν για οδηγίες κατασκευής βομβών, πυραύλων, σφεντόνων κλπ. ή για συμβουλές τακτικών μάχης. (Όποιες υπάρχουν είναι μάλλον απλοϊκές και αυτονόητες για έναν μέσο σύγχρονο Ευρωπαίο όχι όμως και για έναν προλετάριο αγωνιστή της δεκαετίας του '60 στην Βραζιλία). Αυτό που υπάρχει κάτω από την επιφάνεια, αυτό που γοήτευσε εκατομμύρια ανθρώπους σ' όλο τον κόσμο που η καρδιά τους πονούσε για το άδικο, αυτό για το οποίο πραγματικά το μίσησαν και το καταδίωξαν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, αυτό που το κάνει τόσο επίκαιρο σήμερα, είναι η απόφαση, η δύναμη και το κουράγιο ενός ανθρώπου να αντισταθεί στους δεσμούς του λαού του και να πολεμήσει, όχι ενστικτώδικα σε κάποιο ξέσπασμα απελπισίας, αλλά με ηρωισμό και απλοϊκή μεθοδικότητα που την κάνει όμως ισχυρή η ηθική της βαρύτητα.

Η Ιστορία ακόμη και στο πισωγύρισμά της δεν είναι μονόδρομος. Ας μην ξεχνάνε λοιπόν οι κάθε λογής Φουκογιάμα που ευαγγελίζονται το τέλος των ιδεολογιών, πως όταν πραγματικά οι ιδεολογίες χαθούν, όταν οι θεωρίες ξεφτίσουν και όταν τα πομπώδη λεκτικά σχήματα σβήσουν στον αέρα, τότε θα μείνει ξεκάθαρα μπροστά μας για άλλη μια φορά, η αρχέγονη πάλη του Καλού και του Κακού. Και αυτό το βιβλιαράκι είναι με την πλευρά του Καλού!

K.G.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Κάρλος Μαριγκέλα γεννήθηκε στο Σαλβαντόρ της Μπάρια, στην Βραζιλία, το 1911. Γιος μιας νέγρας και ενός Ιταλού μετανάστη μεγάλωσε μέσα στην φτώχεια, στην ανέχεια και στην σκλαβιά που επέβαλαν οι λευκοί στους μαύρους και στους μιγάδες. Γνώρισε τις κοινωνικές διακρίσεις, την ταπείνωση, την αθλιότητα, την πείνα, την απάνθρωπη εκμετάλλευση. Έζησε από κοντά το δράμα των ανθρώπων που υποσιτίζονται και πεθαίνουν από αρρώστειες στις αγροτικές περιοχές και στις τενεκεδένιες παράγκες των μεγαλουπόλεων της Βραζιλίας. Ο ίδιος έλεγε: «Είμαι εγγονός σκλάβων, αλλά από την γενιά εκείνη των σκλάβων που ξεπλένουν την ταπείνωση.»

Είχε όψη μιγά, με πολύ σκούρο δέρμα και ανοιχτόχρωμα μαλλιά. Μιλούσε βραζιλιάνικα με την προφορά, τον εκφραστικό πλούτο, το πάθος και την γνησιότητα που συναντάει κανείς μόνο στις καταπιεσμένες λαϊκές μάζες. Δυναμικός, δραστήριος, με έντονη προσωπικότητα, τεράστια ψυχική και σωματική αντοχή, κύρος και αποφασιστικότητα γεννημένος στην Μπάρια, τόπο σχεδόν μυθικό που η λαϊκή παράδοση τον θέλει να κατοικείται από μουσικούς, επαναστάτες και ποιητές γεμάτο λυρισμό

κι εγκαρδιότητα, είχε όλα τα απαραίτητα χαρακτηριστικά για να μεταβληθεί σε λαϊκό ήρωα.

Σε ηλικία δεκαέξι χρονών ο Κάρλος Μαριγκέλα προσχωρεί στις τάξεις του παράνομου Κομμουνιστικού Κόμματος. Λίγο αργότερα αρχίζει τις σπουδές του στο Πολυτεχνείο του Σάο Πάολο. Το όνειρό του ήταν να γίνει πολιτικός μηχανικός ώστε να μπορέσει να βοηθήσει τους εκατομμύρια άστεγους Βραζιλιάνους. Συνεπαρμένος όμως από την πολιτική του δραστηριότητα εγκαταλείπει τις σπουδές «για να κάνει επανάσταση» όπως έγραψε ο ίδιος.

Το φθινόπωρο του 1936 φυλακίζεται για πρώτη φορά, κατηγορούμενος για αντικαθεστωτική δράση, επειδή διέδιδε βιβλία του Ντοστογιέφσκι και του κομμουνιστή εθνικού συγγραφέα Γκρασιλιάνο Ράμος.

Έναν χρόνο αργότερα γνωρίζει την μετέπειτα σύζυγο και σύντροφό του Κλάρα. Ο ίδιος λέει με πικρία: «κάποια Κλάρα» γιατί κάποτε αυτή εξαφανίστηκε από άγνωστη αιτία. Οι διώξεις και οι αλλεπάλληλες φυλακίσεις διέκοπταν συνεχώς την συμβίωσή τους. Παιδιά δεν μπόρεσαν ν' αποκτήσουν εξ αιτίας της κακής υγείας της Κλάρας που μικρή έπασχε από αστία και αβιταμίνωση. Ο Κάρλος έγραψε σε ένα γράμμα: «Υποτασσόμεθα σ' αυτή μας τη μοίρα. Οι απόγονοί μας δεν θάναι παιδιά γεννημένα από εμάς αλλά όλων των καταπιεσμένων του κόσμου».

Το 1935 το ΚΚΒ, που εκείνη την εποχή αντιμετώπιζε τον κίνδυνο της διάσπασης και του κατακερματισμού, αναγνωρίζοντας τις ικανότητές του, τον καλεί να αναλάβει καθήκοντα

στις ανώτατες βαθμίδες της ιεραρχίας του. Ο Μαριγκέλα, απομονώνοντας και αποδυναμώνοντας τις διάφορες τάσεις που υπήρχαν στο εσωτερικό του ΚΚΒ, καταφέρνει να διατηρήσει τη συνοχή τον.

Τότε κυβερνούσε η Χούντα του δικτάτορα Βάργκας, ενός ανθρώπου που στήριζε τα συμφέροντα των μεγαλοτσιφλικάδων και των ΗΠΑ. Μέχρι το 1945, μέσα στις απάνθρωπες συνθήκες που είχε επιβάλλει η δικτατορία, ο Μαριγκέλα αναπτύσσει έντονη δραστηριότητα: Οργανώνει απεργίες, πορείες, εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, στρατολογεί καινούρια μέλη, κάνει προπαγάνδα...

Μετά την λήξη του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου η δικτατορία του Βάργκας πέφτει. Η ισχυροποιημένη πια Σοβιετική Ένωση ως Υπερδύναμη απαιτεί τη νομιμοποίηση του ΚΚΒ. Προκηρύσσονται κοινοβουλευτικές εκλογές και ο Μαριγκέλα εκλέγεται βουλευτής. Παίρνει μέρος στην σύνταξη του νέου άρθρου του Συντάγματος που εγγυάται τις ατομικές ελευθερίες του πολίτη και καταθέτει εκατοντάδες επερωτήσεις στη Βουλή, προασπιζόμενος πάντα τα συμφέροντα των αγροτών και των εξαθλιωμένων κατόικων των μεγαλουπόλεων.

Το 1947, μετά από ένα διπλωματικό επεισόδιο, οι διπλωματικές σχέσεις της Βραζιλίας με την Σοβιετική Ένωση διακόπτονται. Το Κομμουνιστικό Κόμμα κηρύσσεται πάλι παράνομο. Ο Κάρλος Μαριγκέλα διώκεται. Το Κ.Κ. τον στέλνει στο Σάο Πάολο όπου έχει και τους περισσότερους οπαδούς.

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '50 η

πρωτοφανής δραστηριότητα, η ηγετική φυσιογνωμία του και η ρομαντική γοητεία του τον κάνουν τόσο δημοφιλή που η ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος δυσανεχτείται. Τον στέλνει στην Κίνα. Κατά την διάρκεια του 1953-54 ο Μαριγκέλα μελετά την κινέζικη επανάσταση και τις επαναστατικές μεθόδους του Μάο Τσε Τουνγκ.

Το 1964 γίνεται στην Βραζιλία ένα ακόμη πραξικόπημα. Ο Μαριγκέλα αντιλαμβάνεται ότι η τακτική του πασιφισμού, της μη βίας, έχει αποτύχει. Αποφασισμένος να παραμείνει ένας ανυποχώρητος επαναστάτης καταλαβαίνει εύκολα ότι οι θέσεις του Φιντέλ Κάστρο και του Τσε Γκεβέρα αποτελούν σταθμό για τα νοτιοαμερικάνικα επαναστατικά κινήματα.

Η Κουβανέζικη και η Κινέζικη επανάσταση έχουν θριαμβεύσει, η αποικιοκρατία στην Αφρική και στην Ασία έχει ηττηθεί. Η Ινδία, η Αίγυπτος, η Αλγερία και πολλές αποικίες έχουν γίνει ανεξάρτητα κράτη. Η ιδέα για μία επαναστατική τακτική βασισμένη στον ένοπλο αγώνα αρχίζει σιγά-σιγά να τον κερδίζει.

Ζώντας περίπου τριάντα χρόνια στην παρανομία, μέσα σε συνεχείς αγώνες αυτός ο άνθρωπος διατηρήθηκε νέος. Διδάχτηκε ότι στα στρατιωτικά καθεστώτα της Νότιας Αμερικής, η νομιμότητα σημαίνει αποστράτευση και ενσωμάτωση. Ανάμεσα στην σκέψη και στην δράση του υπήρξε πάντα μια γόνιμη αλληλεπίδραση.

Ο Κόνραντ Ντέρεζ προλογίζοντας τα κείμενά του μεταξύ άλλων έγραψε: «Περίπου τριάντα χρόνια στην παρανομία και πολλά πριν σε αγώνες δεν μπορεί παρά να τον ωφέλησαν.

Τον έμαθαν πόσο σπουδαία δουλειά είναι η διαμόρφωση των μαζών, πόσο σπουδαίο είναι να ξεφεύγει κανείς όταν βρίσκεται στην παρανομία, την ματαιότητα της λεγόμενης «επιτηδευμένης ιδεολογικής ακριβολογίας» που κάνει σχεταριστές και στείρους πολιτικά τους κύκλους των μικροαστών διανοουμένων που περνούν τον καιρό τους με το να συγκεντρώνονται, να συζητούν, να αναλύουν, να αφορίζουν και να ορίζουν την ημερομηνία της επόμενης συνάντησης ή συνεδρίασης. Του δίδαξαν την πολιτική σοφία και την προβλεπτικότητα, που όπως λέγεται έλειπε από τον Τσε Γκεβέρα. Όλα αυτά τον είχαν προετοιμάσει να ξεφύγει απ' το φοβερό ανθρωποκυννηγτό που εξαπολύθηκε εναντίον του απ' τους πράκτορες της CIA και τους αστυνομικούς μηχανισμούς της στρατιωτικής δικτατορίας».

Κατά την διάρκεια μιας εφόδου που έκανε η αστυνομία σε ένα κινηματογράφο στο Σάο Πάολο όπου γινόταν μια παράνομη συγκέντρωση οπαδών του ΚΚ, ο Μαριγκέλα παρά τις ρητές εντολές του κόμματος αντιστέκεται στη σύλληψη και δέχεται τρεις σφαίρες στο στομάχι.

Αρχίζει να απομακρύνεται από το κόμμα αλλά όπως γράφει σε μια επιστολή του στον αρχηγό της κουβανέζικης επιτροπής του Αγώνα για την Απελευθέρωση των χωρών της Λατινικής Αμερικής: «Ποτέ δεν θα απαρνηθώ την κομμουνιστική μου ιδιότητα». Στις 18 Αυγούστου 1967 σε μια επιστολή του στο παράνομο Βραζιλιάνικο έντυπο «Γράμματα από την Αβάνα» γράφει: «Η κομμουνιστική ηγεσία στην

Βραζιλία διακατέχεται από ταξικές αυταπάτες, εμπιστεύεται τους στρατηγούς και τους μηχανισμούς τους — που συνδέονται άμεσα μ' αυτούς της αστικής τάξης — και δεν ετοιμάζεται ούτε η ίδια, ούτε ετοιμάζει τις μάζες του Κόμματος για την εξαπόλυση του Ένοπλου Αγώνα... Αυτοί που διαμαρτύρονται εναντίον του παραλογισμού που μας επιβάλλει μια ηγεσία ανίκανη και βλακωδώς παραλυμένη από τον φόβο μπροστά στην επανάσταση, γίνονται αντικείμενα αγρίων επιθέσεων και κατηγορούνται ότι ενσπείρουν την διαίρεση, τον τυχοδιωκτισμό και άλλα απαίσια εγκλήματα. Το να πάψεις να υπακούς στην Κεντρική Επιτροπή δεν σημαίνει ότι έπαψες να είσαι κομμουνιστής, αλλά το αντίθετο».

Το Κομμουνιστικό Κόμμα τον διαγράφει. Βγαίνοντας από την αίθουσα όπου συνεδρίαζε η επιτροπή διαγραφών ο Μαριγκέλα δηλώνει: «Η αμετακίνητη απόφασή μου είναι να αγωνιστώ ως επαναστάτης στο πλευρό του λαού».

Το 1968 το Αντάρτικο Πόλης είναι ήδη πραγματικότητα. Οι επιθέσεις ενάντια σε στρατόπεδα, σε αμερικάνικες εγκαταστάσεις και σε διάφορους καθεστωτικούς στόχους πολλαπλασιάζονται συνεχώς. Από τον Σεπτέμβρη του 1968 μέχρι τον Οκτώβρη του 1969 ληστεύτηκαν πάνω από 100 τράπεζες.

Αυτές οι επιτυχίες ενθάρρυναν τον λαό και ανύψωσαν το ηθικό του, που είχε καταρρακωθεί από τις ββάνουσες επεμβάσεις στην πολιτική του ζωή. Δεκάδες ομάδες οργανώνονται σε όλη την Βραζιλία. Ακόμα και μόνιμοι στρατιωτικοί λιποτακτούν και προσχωρούν στους αντάρτες

παίρονοντας μαζί τους ολόκληρα φορτηγά με όπλα και πυρομαχικά. Η επανάσταση φουντώνει.

Τα θεωρητικά κείμενα του Μαριγκέλα που κάλυπταν τις ανάγκες αυτής της δραστηριότητας αποτελούν το υλικό από το οποίο συντάχτηκε το «Εγχειρίδιο του Αντάρτη Πόλης».

Η δημοτικότητα των ανταρτών αυξάνεται αλματωδώς και κορυφώνεται με ορισμένες θεαματικές ενέργειες που σχεδίασαν και εκτέλεσαν ο Μαριγκέλα και οι σύντροφοί του. Η εκτέλεση του αμερικανού πράκτορα της CIA λοχαγού Τσάντλερ, η κατάληψη ραδιοφωνικών σταθμών και η εκπομπή επαναστατικών μηνυμάτων, η απελευθέρωση φυλακισμένων επαναστατών από τις Κεντρικές Φυλακές του Ρίο και η απαγωγή του Αμερικανού πρεσβευτή, που έγινε μέρα μεσημέρι στο κέντρο της πόλης, μετατρέπουν τους αντάρτες σε λαϊκούς ήρωες.

Ο Μαριγκέλα είναι πια ένας ζωντανός θρύλος. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης τον χαρακτηρίζουν ως τον «Υπ' αριθ. 1 εχθρό της δικτατορίας». Τα ίχνη του παρουσιάζονται σε είκοσι τέσσερις διαφορετικές πολιτείες και η λαϊκή φαντασία τού αποδίδει ιδιότητες υπεράνθρωπες (πανταχού παρών, ασύλληπτος).

Ο καθεστωτικός Τύπος και οι καθολικές εφημερίδες προσπαθώντας απεγνωσμένα να απομυθοποιήσουν τους αντάρτες τους αποκαλούν ληστές, κλέφτες, γκάνγκστερς, δολοφόνους, βιαστές κλπ.

Ο φιλελεύθερος Τύπος ακολουθώντας μια τακτική λιγότερο επιθετική, ασχολείται με το να διαδίδει διάφορες φήμες παρασταίνοντας

τον Μαριγκέλα ως ένα πρόσωπο πολύπλευρο, εντυπωσιακό και γραφικό. Τον παρουσιάζουν ως κομμουνιστή ηγέτη, ερασιτέχνη ποδοσφαιριστή που πίνει παγωμένο ποντς και κάνει ηλιοθεραπεία στην Κοπακαμπάνα, εραστή ταυτόχρονα τριών γυναικών: της νόμιμης γυναίκας του, της μητέρας του και της αδελφής ενός από τους συντρόφους του κ.ά.

Η Χούντα, προσπαθώντας να αναδιοργανώσει τις δυνάμεις της και να ανυψώσει το ηθικό τους, οργανώνει ένα επίλεκτο παραστρατιωτικό σώμα που αποτελείται από 3.000 «άσους της σκοποβολής». Αποκλειστική αποστολή του ήταν να συλλάβει ζωντανό ή νεκρό τον Κάρλος Μαριγκέλα, ελπίζοντας ότι θα τον ξεδιαλέξουν μέσα στις λαοθάλασσες του Ρίο (10.000.000 κάτοικοι) και του Σάο Πάολο (8.000.000 κάτοικοι).

Τον Οκτώβρη του 1969 συλλαμβάνονται τελείως συμπτωματικά δύο Δομινικανοί μοναχοί, μέλη της ομάδας του Μαριγκέλα. Κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες, ο ένας, ο Κάμμιλο Τόρες προδίδει και την νύχτα της 4 Νοέμβρη 1969 ογδόντα βαρειά οπλισμένοι αστυνομικοί παγιδεύουν τον Μαριγκέλα σ' ένα δρομάκι του Σάο Πάολο και τελικά τον σκοτώνουν.

Η Χούντα κατάφερε να τον εξοντώσει όχι όμως και να κλείσει τους δρόμους που αυτός χάραξε: «Ο σκοπός μας είναι να ενώσουμε κάτω από τη σημαία του ένοπλου αγώνα και του αντάρτικου όλες τις ομάδες και όλες τις αριστερές τάσεις της Βραζιλίας» γράφει σ' ένα από τα πολλά κείμενά του. Λίγο αργότερα η Χούντα πέφτει.

Το σπουδαιότερο έργο του, το «Εγχειρίδιο του Αντάρτη Πόλης» υπήρξε το βασικό θεωρητικό εργαλείο όλων των ένοπλων ομάδων του κόσμου.

Γράφτηκε το 1969, συνοψίζοντας τα διδάγματα και τις εμπειρίες της ένοπλης δράσης στις πόλεις της Βραζιλίας. Τον ίδιο χρόνο κυκλοφορεί στην Γαλλία από τις εκδόσεις «Edition du Seuil» με τίτλο «Για την απελευθέρωση της Βραζιλίας». Η Γαλλική κυβέρνηση κατάσχει όλα τα αντίτυπα. Ως ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στην λογοκρισία εικοσιτρείς εκδοτικοί οίκοι επανεκδίδουν αμέσως το βιβλίο. Το 1970 η Κουβανέζικη εφημερίδα «Τρικοντινένταλ» παρουσιάζει μια έκδοση σε τέσσερις γλώσσες: ισπανικά, αγγλικά, γαλλικά και ιταλικά. Τον Ιούνιο του 1970 κυκλοφορεί στο Δ. Βερολίνο η πρώτη Γερμανική μετάφραση.

Στην Ελλάδα, τα πρώτα αποσπάσματα του έργου κυκλοφορούν παράνομα το 1971 από τις εκδόσεις «Συνεργασία». Ακολουθούν πολλές πολυγραφημένες παράνομες εκδόσεις. Το 1985 εκδίδεται από τις εκδόσεις «Ideo-tsepi».

Π. Π.

Βιβλιογραφία

Κάρλος Μαριγκέλα, *Für die Brasilianische Revolution*, εκδόσεις UNRUHE.

Κάρλος Μαριγκέλα, *Handbuch des Staatsguerillero*, εκδόσεις UNRUHE.

Κάρλος Μαριγκέλα, *Εγχειρίδιο του Αντάρτη Πόλης*, εκδόσεις Ideo-tsepi, 1985.

Πρόλογος συγγραφέα

Θέλω να αφιερώσω αυτήν την εργασία στους συντρόφους μας Έντον Σούτο, Μάρκο Αντόνιο Μπρας ντε Καρβάλιο, Νέλσον Ζοσέ ντε Αλμείντα (Εσκοτέιρο), καθώς και σε όλους τους άλλους ηρωικούς μαχητές και αντάρτες των πόλεων που έπεσαν από τη δολοφονική στρατιωτική αστυνομία, το Ναυτικό, την Αεροπορία και την DOPS (Υπηρεσία Δημοσίας και Κοινωνικής Τάξεως), τα μισητά αυτά όργανα καταστολής της στρατιωτικής δικτατορίας. Ακόμη θέλω να την αφιερώσω στους θαρραλέους συντρόφους και συντρόφισσες που ρίχτηκαν στις μεσαιωνικές φυλακές και υπέστησαν βασανιστήρια από την βραζιλιάνικη κυβέρνηση της οποίας η θηριωδία δεν υστερούσε σε τίποτε από αυτήν των Ναζί.

Έχουμε καθήκον να κάνουμε ακριβώς ό,τι οι σύντροφοι των οποίων την μνήμη τιμούμε και ό,τι έκαναν όσοι έχουν συλληφθεί στη διάρκεια του αγώνα, δηλαδή να παλέψουμε.

K. M.

Κάθε σύντροφος που είναι αντίθετος στη δικτατορία και θέλει ν' αγωνιστεί εναντίον της, μπορεί να κάνει κάτι, ν' αναλάβει μια οποιαδήποτε αποστολή, ακόμη κι αν αυτή φαίνεται ασήμαντη.

Θέλω να απευθύνω έκκληση σ' αυτούς που θα διαβάσουν αυτό το βιβλίο και θ' αποφασίσουν να μην παραμείνουν ήσυχοι, ν' ακολουθήσουν τις οδηγίες που δίνονται και να ταχθούν από τώρα στον Αγώνα. Το κάνω αυτό επειδή καθήκον του κάθε επαναστάτη είναι να κάνει την επανάσταση κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Είναι απαραίτητη προϋπόθεση αυτό το βιβλίο όχι μόνον να διαβαστεί αλλά και να διαδοθεί. Η διάδοση θα είναι δυνατή εάν αυτοί που συμφωνούν με το περιεχόμενό του, το πολυγραφήσουν ή το φωτοτυπήσουν, ακόμη κι αν χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν για το σκοπό αυτό όπλα. Μένει να πω ότι η υπογραφή μου στο τέλος αυτού του εγχειριδίου έχει το νόημα ότι οι εδώ εκφρασμένες ιδέες καθρεφτίζουν τις προσωπικές εμπειρίες μιας ένοπλης ομάδας που μάχεται στη Βραζιλία και στην οποία έχω την τιμή να ανήκω. Επίσης για να μην αμφισβητήσουν ορισμένοι το περιεχόμενο του βιβλίου, ή ν' αρνηθούν τα γεγονότα και να ισχυριστούν

ότι οι συνθήκες του αγώνα δεν επιτρέπουν να πάρουν την ευθύνη για ό,τι ειπωθεί ή γίνει. Είναι σημαντικό να βρεθούν πατριώτες έτοιμοι και αποφασισμένοι να πολεμήσουν σαν απλοί στρατιώτες και όσο περισσότεροι είναι, τόσο το καλύτερο.

Η κατηγορία του ληστή ή του τρομοκράτη δεν έχει πια τη σημασία που είχε άλλοτε. Τώρα, έχει άλλο μανδύα και χρώμα, δε φοβίζει πια, δεν είναι υποτιμητική, το αντίθετο: έχει γίνει προτέρημα. Το να είναι κανείς ληστής ή τρομοκράτης είναι μια ιδιοτυπία που τιμά κάθε τίμιο άνθρωπο, επειδή ακριβώς δηλώνει την άξια αντίληψη του επαναστάτη που οπλισμένος πολεμά ενάντια στην αισχρή στρατιωτική δικτατορία και τη θηριωδία της.

Τι είναι ο αντάρτης των πόλεων

Η χρόνια κρίση δομών που χαρακτηρίζει την βραζιλιάνικη πραγματικότητα και που συνεπάγεται την πολιτική αστάθεια καθόρισε τη δημιουργία του Επαναστατικού Αγώνα στη χώρα μας. Ο επαναστατικός αγώνας εκφράζεται με το αντάρτικο των πόλεων, με τον ψυχολογικό πόλεμο και με το αντάρτικο στις επαρχίες. Στυλοβάτης του αντάρτικου των πόλεων και του ψυχολογικού πολέμου στην πόλη, είναι ο αντάρτης των πόλεων.

Ο αντάρτης των πόλεων μάχεται ένοπλος κατά της στρατιωτικής δικτατορίας και σ' αυτό χρησιμοποιεί μη συμβατικά μέσα. Σαν επαναστατικός πολιτικός και ένθερμος πατριώτης πα-

λεύει για την απελευθέρωση της χώρας του, είναι φίλος του λαού και της ελευθερίας. Ο χώρος του αντάρτη των πόλεων είναι οι μεγάλες βραζιλιάνικες πόλεις. Σ' αυτές τις περιοχές όμως δρουν και οι κλέφτες που συνήθως χαρακτηρίζονται ως «περιθωριακοί!». Πολύ συχνά επιθέσεις των κλεφτών αυτών θεωρούνταν ότι είναι ενέργειες των ανταρτών των πόλεων.

Ο αντάρτης των πόλεων ωστόσο διαφέρει ριζικά από τους περιθωριακούς. Οι τελευταίοι ενεργούν για το προσωπικό τους όφελος και επιτίθενται χωρίς να κάνουν διαχωρισμό μεταξύ εκμεταλλευόμενου και εκμεταλλευτή. Ανάμεσα στα θύματά τους συγκαταλέγονται άνδρες και γυναίκες του λαού μας. Ο αντάρτης των πόλεων, αντίθετα, ακολουθεί πολιτικούς στόχους και κτυπά μόνο την κυβέρνηση, τους μεγάλους κεφαλαιοκράτες και τους ξένους ιμπεριαλιστές, ιδίως τους βορειοαμερικάνους. Ένα άλλο στοιχείο που λειτουργεί στις περιοχές των πόλεων και δεν είναι λιγότερο βλαβερό απ' ό,τι οι περιθωριακοί είναι οι δεξιοί αντεπαναστάτες που δημιουργούν σύγχυση με επιθέσεις σε τράπεζες, τοποθετήσεις; βομβών, οργανωμένες απαγωγές, φόνους και φριχτά εγκλήματα εναντίον των ανταρτών των πόλεων, των επαναστατημένων ιερέων, των φοιτητών και των αντιφασιστών, όλων γενικά των πολιτών που αγαπούν την ελευθερία. Ο αντάρτης των πόλεων είναι αδυσώπητος εχθρός της κυβέρνησης και ως εκ τούτου ενεργεί για να βλάψει τις αρχές και εκείνους που κατέχουν τη χώρα και ασκούν την εξουσία. Οι σπουδαιότεροι στόχοι

των ανταρτών των πόλεων είναι η δημιουργία αντιπερισπασμού στη δικτατορία και τις δυνάμεις της καταπίεσης, με το να τις φθείρει και να κλονίζει το ηθικό τους. Επίσης η καταστροφή ή η λεηλασία των αγαθών και της ιδιοκτησίας των βορειοαμερικανών και των άλλων, ξένων επιχειρηματιών, ή των βραζιλιάνων μεγαλοαστών.

Ο αντάρτης των πόλεων είναι αποφασισμένος να ξεσκεπάσει και να καταστρέψει το υπάρχον πολιτικοοικονομικό και κοινωνικό σύστημα της Βραζιλίας, στόχος του είναι να υποστηρίξει την αντίσταση και να βοηθήσει στο κτίσιμο μιας νέας κοινωνικής δομής στην κορυφή της οποίας βρίσκεται ο ένοπλος λαός.

Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να κατέχει ένα μίνιμουμ πολιτικών γνώσεων και να προσπαθεί να διαβάξει τυπωμένες ή φωτοτυπημένες εργασίες, π.χ. «Ο ανταρτοπόλεμος» του Τσε Γκεβέρα, «Αναμνήσεις ενός τρομοκράτη», «Ερωτήσεις των ανταρτών της Βραζιλίας», «Ενέργειες και τακτικές του αντάρτικου», «Περί στρατηγικών προβλημάτων και αρχών», «Μερικές τακτικές αρχές για τους συντρόφους που εκτελούν αντάρτικες ενέργειες», «Ερωτήματα οργάνωσης», «Ο Αντάρτης», «Εφημερίδα της βραζιλιάνικης επαναστατικής ομάδας» κ.ά.

Ατομικές ιδιότητες του αντάρτη των πόλεων.

Ο αντάρτης των πόλεων χαρακτηρίζεται από θάρρος και αποφασιστικότητα. Πρέπει να γνωρίζει την τακτική και να είναι καλός σκοπευτής. Πρέπει να είναι πονηρός και προσεκτι-

κός για να ξεπερνά την έλλειψη σε όπλα και εξοπλισμό. Ο στρατός και η αστυνομία που υπηρετούν το κράτος διαθέτουν μοντέρνα όπλα και οχήματα, μπορούν εύκολα να μετακινούνται όπου θελήσουν, και γενικά έχουν στη διάθεσή τους όλα τα μέσα που τους παρέχει η κρατική εξουσία. Ο αντάρτης των πόλεων δεν διαθέτει τέτοια μέσα. Η πρακτική του είναι αυτή της παρανομίας. Συχνά υπάρχει ένταλμα σύλληψης εναντίον του ή έχει ήδη καταδικαστεί και γι' αυτό είναι υποχρεωμένος να χρησιμοποιεί πλαστά χαρτιά. Αυτοί ενεργούν στο πλευρό του λαομίσητου εχθρού, ενώ ο αντάρτης των πόλεων εκπροσωπεί μια δίκαιη υπόθεση, την υπόθεση του λαού. Υστερεί ως προς τον οπλισμό του εχθρού, υπερτερεί όμως ως προς την ηθική σκοπιά. Αυτή η ηθική υπεροχή είναι το στήριγμα του αντάρτη των πόλεων και μ' αυτήν καταφέρνει να φέρνει εις πέρας το πρώτιστο καθήκον του, δηλαδή να *κτυπά* και να *επιξεί*.

Ο αντάρτης των πόλεων είναι υποχρεωμένος να λαφυραγωγεί τα όπλα του εχθρού. Επειδή τα όπλα του είναι κλεμμένα ή έχουν φτάσει στα χέρια του με διάφορους άλλους τρόπους, δεν έχει ομοιόμορφο οπλισμό και αντιμετωπίζει το πρόβλημα της ποικιλίας των όπλων και της έλλειψης πυρομαχικών. Επίσης δε διαθέτει χώρους εκπαίδευσης και άσκησης όπου θα μπορούσε να εξασκείται στην σκοποβολή. Αυτές οι δυσκολίες πρέπει να ξεπεραστούν και γι' αυτό ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να βασίζεται στην εφευρετικότητα του, ικανότητα χωρίς την οποία δε θα ήταν σε θέση να παίξει τον επανα-

στατικό του ρόλο.

Τα προσόντα του αντάρτη των πόλεων είναι η πρωτοβουλία, η αντίληψη, η ευκαμψία, η πολυπραγμοσύνη και η ετοιμότητά. Πάνω απ' όλα πρέπει να έχει το προσόν της πρωτοβουλίας, σε ιδιαίτερο βαθμό. Είναι αδύνατον να προβλέπονται όλες οι καταστάσεις. Παρόλ' αυτά, δεν επιτρέπεται να γνωρίζει τι πρέπει να γίνει μόνο και μόνο επειδή λείπουν οι σχετικές οδηγίες. Δουλειά του είναι να μετρά τις καταστάσεις, να βρίσκει τη σωστότερη λύση για κάθε πρόβλημα που προκύπτει και να μένει σταθερός στη λύση του προβλήματος. Είναι προτιμότερο να ενεργήσει και να κάνει λάθος από το να μην ενεργήσει για ν' αποφύγει το λάθος. Χωρίς πρωτοβουλία δεν υπάρχει αντάρτικο των πόλεων. Άλλα προσόντα του πρέπει να είναι: να μπορεί να βαδίζει πολύ, να υπομένει κούραση, πείνα, βροχή και ζέστη, να φυλάει σκοπιά και να κρύβεται, να μπορεί να μεταμφιέζεται και ν' αντιμετωπίζει κάθε κίνδυνο. Πρέπει να ενεργεί μέρα και νύχτα, να μην δρα εσπευσμένα, να έχει ατέλειωτη υπομονή. Πρέπει να μπορεί να ησυχάζει και να ελέγχει τα νεύρα του, ακόμη και κάτω από τις πιο ακατάλληλες συνθήκες. Δεν πρέπει ποτέ ν' αφήνει ίχνη. Πάνω απ' όλα δεν πρέπει να χάνει το κουράγιο του. Συχνά, πολλοί σύντροφοι, όταν βρεθούν μπροστά σε αξεπέραστες δυσκολίες λιποτακτούν ή απομακρύνονται απ' το αντάρτικο.

Η δράση του αντάρτικου των πόλεων δεν είναι δουλειά σε εμπορική εταιρία, ούτε σε μια οποιαδήποτε συνηθισμένη θέση εργασίας, ούτε ανέβασμα θεατρικού έργου. Το αντάρτικο των

πόλεων είναι — όπως και κάθε αντάρτικο άλλωστε — μια υποχρέωση την οποία αναλαμβάνει ο αντάρτης. Αν δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες ή αν δε διαθέτει την απαραίτητη υπομονή, ώστε να μπορεί να παραδοκεί σε μια ενέδρα χωρίς να εκνευρίζεται ή χωρίς να απελπίζεται, τότε είναι καλύτερα γι' αυτόν να μην αναλαμβάνει αυτήν την υποχρέωση αφού του λείπουν οι στοιχειώδεις ικανότητες που χρειάζονται για να γίνει αντάρτης των πόλεων.

Πώς ζει και πώς συντηρείται ο αντάρτης των πόλεων.

Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να μάθει να ζει ανάμεσα στο λαό, δεν πρέπει να φαίνεται σαν ξένος ή να διαφέρει από τον μέσο όρο των πολιτών. Δεν πρέπει να διαφέρει το ντύσιμό του από αυτό των άλλων. Εντυπωσιακό ντύσιμο ή μοντέρνο δεν είναι κατάλληλο σε αντάρτη των πόλεων αν έχει αποστολή, σε εργατικές περιοχές ή εκεί που δε συνηθίζεται αυτός ο τρόπος ντυσίματος. Χρειάζεται η ίδια προσοχή όταν ο αντάρτης μετακινείται σε διαφορετικές περιοχές της χώρας. Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να ζει από την κανονική του επαγγελματική απασχόληση. Αν όμως καταξιώνεται από την αστυνομία, είναι γνωστός, έχει καταδικαστεί ή εκκρεμεί ένταλμα σύλληψης, τότε πρέπει να ζει στην παρανομία και φυσικά να ζει κρυμμένος. Με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να μιλήσει σε άλλους για τις δραστηριότητές του, τη στιγμή που αυτό είναι αποκλει-

στικά θέμα της επαναστατικής οργάνωσης στην οποία ανήκει. Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να διαθέτει παρατηρητικότητα, να ενημερώνεται για όλα και κυρίως για τις κινήσεις του εχθρού. Πρέπει να μπορεί να προσανατολίζεται και να γνωρίζει ακριβώς την περιοχή που ζει ή που πρέπει να κινηθεί. Σημαντικότερο και αποφασιστικότερης σημασίας για τον αντάρτη των πόλεων είναι όμως να μάχεται με όπλα, πράγμα που συχνά δεν του επιτρέπει να έχει μια κανονική επαγγελματική απασχόληση χωρίς να γίνει αντιληπτός. Και εδώ γίνεται κατανοητή η αναγκαιότητα της «κλοπής». Είναι αδύνατον να μπορέσει να επιβιώσει ο αντάρτης των πόλεων, χωρίς την κλοπή. Ο ένοπλος αγώνας του έχει έτσι δύο κύριους στόχους που πρέπει να ακολουθούνται με αμείωτη ένταση:

α) η φυσική εξόντωση ηγετών και υφισταμένων τους μέσα στο στρατό και την αστυνομία

β) η κλοπή των μελών της κυβέρνησης, των μεγάλων κεφαλαιοκρατών, μεγαλοϊδιοκτητών και ιμπεριαλιστών. Οι μικρότερες κλοπές υπηρετούν τη συντήρηση του αντάρτη των πόλεων και οι μεγάλες τη συντήρηση της επανάστασης.

Εννοείται ότι ο ένοπλος αγώνας του αντάρτη των πόλεων έχει και άλλους στόχους, θα σταθούμε όμως εδώ στους δύο κυριότερους, από τους οποίους η κλοπή, είναι μεγίστης σημασίας. Είναι σημαντικό για κάθε αντάρτη των πόλεων να ξέρει κάθε στιγμή ότι για να επιζήσει πρέπει να είναι αποφασισμένος να εκτελέσει αστυνομικούς και όποιους άλλους υπηρετούν την καταπιεστική εξουσία σαν εκτελεστικά όργανα και να είναι *πραγματικά* αποφα-

σισμένος να ληστέψει τους κεφαλαιοκράτες, τους μεγαλοϊδιοκτήτες και τους ιμπεριαλιστές.

Ένα από τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά της βραζιλιάνικης επανάστασης είναι ότι από την αρχή εξελίχτηκε και προχώρησε ληστεύοντας τη μεγαλοαστική τάξη, τους ιμπεριαλιστές και τους μεγαλοκτηματίες, καθώς επίσης και τις πλουσιότερες και ισχυρότερες εμπορικές επιχειρήσεις. Η βραζιλιάνικη επανάσταση προσπαθεί με τη ληστεία να χτυπήσει τους πιο επικίνδυνους εχθρούς του λαού στα ζωτικά τους σημεία: κυρίως και συστηματικά γίνονται επιθέσεις στο δίκτυο τραπεζών δημιουργώντας έτσι εμπόδια στο νευραλγικό σημείο του καπιταλισμού.

Οι επιθέσεις των βραζιλιάνων ανταρτών στις τράπεζες έβλαψαν τους μεγαλοκεφαλαιοκράτες όπως π.χ. τον Μορέιρας Σάλλες. Με τον ίδιο τρόπο ληστεύτηκαν οι ξένες ασφαλιστικές εταιρίες, το τραπεζικό κεφάλαιο, οι ιμπεριαλιστικές εταιρίες, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση καθώς και οι τοπικές κυβερνήσεις.

Τα έσοδα απ' αυτές τις ληστείες δόθηκαν για την εκπαίδευση και τεχνική τελειοποίηση του αντάρτη των πόλεων, για την αγορά, την κατασκευή και τη μεταφορά όπλων και πυρομαχικών στις πόλεις καθώς επίσης και για τον μηχανισμό ασφάλειας των επαναστατών, για την τρέχουσα συντήρηση των αγωνιστών, γι' αυτούς που με ένοπλες ενέργειες απελευθερώθηκαν από τις φυλακές, για τους τραυματίες και τους κυνηγημένους από την αστυνομία. Αντιμετώπιστηκαν προβλήματα που δημιουργούνται με τη σύλληψη μεμονωμένων συντρόφων με τη

φυλάκισή τους ή στην περίπτωση δολοφονίας τους από τη δικτατορική αστυνομία και το στρατό. Τα σημαντικότερα έξοδα του επαναστατικού πολέμου πρέπει να γίνονται ενάντια στο κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και τους μεγαλοκτηματίες, αλλά ταυτόχρονα και ενάντια στην κυβέρνηση γιατί αυτοί όλοι είναι οι εκμεταλλευτές και καταπιεστές του λαού. Οι πράκτορες της δικτατορικής κυβέρνησης και των βορειοαμερικάνων ιμπεριαλιστών οφείλουν να πληρώσουν για τα εγκλήματα που έχουν διαπράξει απέναντι στον βραζιλιάνικο λαό.

Το μέγεθος και η ένταση της δράσης που έχει ήδη πραγματοποιηθεί και στην πορεία της έχει σαν αποτέλεσμα εκτελέσεις προσώπων, σαμποτάζ, λαφυραγώγηση όπλων, εκρηκτικών και πυρομαχικών, επιθέσεις σε τράπεζες και απελευθέρωση κρατουμένων, δίνουν ένα σημαντικό πολιτικό βάρος και δεν αφήνουν καμία αμφιβολία για τους πραγματικούς στόχους και την αποφασιστικότητα των επαναστατών. Η εκτέλεση του πράκτορα της CIA Τσαρλς Τσάντλερ, του βορειοαμερικάνου στρατιωτικού που ήρθε εδώ από το Βιετνάμ για να εισχωρήσει στο βραζιλιάνικο φοιτητικό κίνημα, όπως επίσης οι εκτελέσεις των οργάνων της χούντας στη διάρκεια αιματηρών συμπλοκών, μαρτυρούν ότι βρισκόμαστε σε επαναστατικό πόλεμο και ότι ο αγώνας μπορεί να γίνει μόνο με βίαια μέσα. Αυτός είναι ο λόγος που ο αντάρτης των πόλεων περνάει στην ένοπλη δράση και μπορεί να επιζήσει μόνον όταν επικεντρώνει τη δράση του στην εξόντωση των εξουσιαστών, όπως επίσης και όταν σε εικοσιτετράωρη βάση αφιερώνει

τον εαυτό του στη ληστεία των πραγματικών ληστών του λαού.

Η τεχνική εκπαίδευση του αντάρτη των πόλεων.

Κανείς δεν μπορεί να γίνει αντάρτης των πόλεων αν δεν δώσει ιδιαίτερη προσοχή στην τεχνική του προετοιμασία. Αυτή η τεχνική προετοιμασία περιλαμβάνει τη σωματική άσκηση και την εκμάθηση επαγγελματών κάθε είδους ιδίως τεχνικής επιδεξιότητας.

Μόνο με την συστηματική άσκηση μπορεί ο αντάρτης των πόλεων να έχει καλή φυσική κατάσταση. Δεν μπορεί να είναι καλός πολεμιστής αν δεν μάθει την τέχνη του ένοπλου αγώνα. Πρέπει να μάθει και να ασκείται πάνω σε διαφορετικές μορφές αγώνα, επίθεσης και αυτοάμυνας. Οι μορφές των διαφόρων σωματικών ασκήσεων είναι οι πορείες, η στρατοπέδευση σε σκηνές, ασκήσεις στη ζούγκλα, ορειβασία, κωπηλασία, κολύμπι, καταδύσεις, υποβρύχιες καταδρομές, ψάρεμα και υποβρύχιο ψάρεμα, κυνήγι. Επίσης οδήγηση αυτοκινήτου, αεροπλάνου, πλοίου και θαλάσσιων σκαφών. Χρήσιμο είναι επίσης να έχει γνώσεις μηχανικής αυτοκινήτων και να ξέρει από ηλεκτρικά και ηλεκτρονικά για να μπορεί να επισκευάζει π.χ. ραδιόφωνα, τηλέφωνα κλπ.

Την ίδια σημασία έχουν και οι στοιχειώδεις γνώσεις τοπογραφίας, η ικανότητα προσανατολισμού με όργανα και πρακτικά μέσα, ο υπολογισμός αποστάσεων, η χαρτογράφηση, η χρήση της κλίμακας, η κατασκευή χρονοδιαγράμματα-

τος, η γνώση της πυξίδας. Οι γνώσεις χημείας και παραγωγής χρωμάτων, η κατασκευή σφραγίδων, η απομίμηση γραφικών χαρακτήρων και άλλες τέτοιου τύπου ικανότητες αποτελούν μέρος της τεχνικής προετοιμασίας του αντάρτη των πόλεων που θα χρειαστεί να πλαστογραφήσει έγγραφα για να μπορεί να ζει σε μια κοινωνία που θέλει να καταστρέψει.

Ο ρόλος του γιατρού είναι θεμελιώδης σε ζητήματα ιατρικής βοήθειας, είναι ωστόσο απαραίτητες κάποιες γνώσεις φαρμακευτικής, ιατρικής και αποκατάστασης αρρώστων, γνώσεις πάνω στα ναρκωτικά και χειρουργικά στοιχεία και φυσικά γνώσεις πρώτων βοηθειών.

Το σημαντικότερο πάντως μέρος της τεχνικής προετοιμασίας είναι η εκμάθηση της χρήσης όπλων π.χ. του αυτόματου, του πιστολιού, του πολυβόλου, του FAL, των αντιαρματικών και των όλμων. Η γνώση των διαφόρων τύπων όπλων και εκρηκτικών είναι ένα σημείο που πρέπει να αντιμετωπισθεί με προσοχή. Η χρήση βομβών και καπνογόνων απαιτεί κάποιες βασικές γνώσεις. Μεταξύ των εκρηκτικών μηχανισμών πρέπει να δοθεί βάρος στην εκπαίδευση με δυναμίτιδα. Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να μπορεί να φτιάχνει και να επιδιορθώνει όπλα και χειροβομβίδες, κοκταίηλ-Μολότωφ, νάρκες και αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς. Θα χρειαστεί να ανατινάξει γέφυρες και

να καταστρέψει σιδηροδρομικές γραμμές, και είναι απαραίτητο ο κάθε σύντροφος να έχει εκπαιδευτεί για το σκοπό αυτό.

Στο «κέντρο της τεχνικής τελειοποίησης» παρέχεται το πρώτο στάδιο της τεχνικής προε-

τοιμασίας, αλλά μόνον αυτοί που ήδη έχουν πάρει το βάπτισμα του πυρός σε κάποια επαναστατική ενέργεια ενάντια στον εχθρό έχουν δικαίωμα να μπουν σ' αυτό το κέντρο.

Τα όπλα του αντάρτη των πόλεων.

Τα όπλα του αντάρτη των πόλεων είναι ελαφρά και ευκολοαντικατάστατα. Συνήθως κλέβονται απ' τον εχθρό, αγοράζονται ή κατασκευάζονται από εκείνον που τα χρησιμοποιεί. Τα ελαφρά όπλα έχουν το πλεονέκτημα της εύκολης και γρήγορης χρήσης και μεταφοράς. Είναι συνήθως κοντόκανα όπως τα περισσότερα αυτόματα όπλα. Τα αυτόματα και ημιαυτόματα όπλα ενισχύουν σημαντικά τη δύναμη πυρός του αντάρτη των πόλεων. Μειονέκτημα αυτών των όπλων είναι η έλλειψη ελέγχου στη σπατάλη και κακή χρήση των πυρομαχικών. Το μειονέκτημα αυτό ισορροπεί μόνο με την ευστοχία. Ανεπαρκώς εξασκημένοι άντρες μετατρέπουν ένα αυτόματο ντουφέκι σε δοχείο απορριμμάτων πυρομαχικών.

Η εμπειρία έχει δείξει ότι το ιδανικό όπλο για τον αντάρτη των πόλεων είναι το ελαφρύ αυτόματο. Το όπλο είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικό, εύχρηστο — έχει ανεκτίμητη αξία σε ενέργειες μέσα σε κατοικημένη περιοχή — και εμπνέει σεβασμό στον εχθρό. Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να κατέχει με ακρίβεια το χειρισμό του αυτόματου που έχει γίνει τόσο δημοφιλές όσο και απαραίτητο στο βραζιλιάνικο αντάρτικο των πόλεων. Το ιδανικό αυτόματο για τον αντάρτη των πόλεων είναι το «Ινα-45».

Χρησιμοποιούνται και άλλα αυτόματα διαφορετικού διαμετρήματος, υπάρχει όμως το πρόβλημα των πυρομαχικών. Γι' αυτό το λόγο συμφέρει να υπάρχει κάποιο ενιαίο ατομικό όπλο ώστε να υπάρχει και η διάθεση των απαιτούμενων πυρομαχικών. Κάθε ομάδα πυρός των ανταρτών των πόλεων πρέπει να διαθέτει ένα αυτόματο που να το χειρίζεται ένας καλός σκοπευτής. Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας μπορούν να είναι οπλισμένα με ένα 38αρι περίστροφο. Υπάρχει επίσης το 32αρι περίστροφο, όμως το 38αρι είναι πιο χρήσιμο γιατί η σφαίρα αυτού του διαμετρήματος θέτει κατά κανόνα τον εχθρό εκτός μάχης. Στα ελαφρά όπλα κατατάσσονται οι χειροβομβίδες και οι καπνογόνες βόμβες που βρίσκουν εφαρμογή στην αμυντική τακτική για κάλυψη ή για υποχώρηση.

Τα μακρύκαννα όπλα παρουσιάζουν δυσκολία στην μεταφορά και γίνονται εύκολα αντιληπτά εξαιτίας του μεγέθους τους. Σημαντικά μακρύκαννα είναι το πολυβόλο, το οπλοπολυβόλο, οι κυνηγετικές караμπίνες Γουίντσεστερ και άλλα. Οι караμπίνες έχουν καλή χρήση για μικρές αποστάσεις και μπορούν να τις χειριστούν λιγότερο εκπαιδευμένοι άντρες. Ενδείκνυται μάλιστα στις νυχτερινές βολές όταν τα όπλα ακριβείας έχουν μικρότερη αποτελεσματικότητα. Το αεροβόλο μπορεί να χρησιμοποιηθεί με επιτυχία για εκπαιδευτικούς λόγους στη σκοποβολή. Η χρήση των μπαζούκας και των όλμων απαιτεί ειδικές συνθήκες μιας και μπορούν να τα χειριστούν μόνον εκπαιδευμένοι άντρες. Οι ενέργειες ωστόσο των Ανταρτών των Πόλεων δεν πρέπει να βασίζονται στα βα-

ρειά όπλα γιατί παρουσιάζουν μειονεκτήματα για ένα είδος αγώνα που βασίζεται στην ταχύτητα της μετακίνησης και στην ελευθερία κίνησης. Τα αυτοσχέδια όπλα είναι συχνά το ίδιο αποτελεσματικά με τα καλύτερα βιομηχανοποιημένα και ακόμα κι ένα ντουφέκι με κομμένη κάννη είναι ένα άριστο όπλο για τον αντάρτη των πόλεων. Αν μάλιστα είναι ο ίδιος οπλοουργός, τότε έχουμε τον ιδανικότερο συνδυασμό. Ο οπλοουργός συντηρεί τα όπλα, τα επισκευάζει και μπορεί να οργανώσει εργαστήριο κατασκευής ελαφρών όπλων. Ο σιδεράς και ο τορναδόρος είναι γι' αυτόν τον λόγο σημαντικά στοιχεία του αντάρτικου των πόλεων που πρέπει να εντάσσονται στη βιομηχανική διοίκηση για την κατασκευή όπλων. Πρέπει να οργανωθούν μαθήματα παρασκευής και χρήσης εκρηκτικών. Για την εκπαίδευση πρέπει να βρεθούν πρώτες ύλες ώστε να αποφευχθεί μια ημιτελής μαθητεία και τα κατ' ιδίαν πειράματα.

Απαραίτητα συστατικά για την επιτυχία του αντάρτη των πόλεων είναι η βενζίνη, οι κοκταίηλ-Μολότωφ, τα αυτοσχέδια όπλα, οι καταπέλτες, οι όλμοι, οι εκρηκτικοί μηχανισμοί, οι χειροβομβίδες φτιαγμένες με σωλήνες και μεταλλικά κουτιά, καπνονόνες βόμβες, νάρκες, συμβατικά εκρηκτικά όπως δυναμίτης, το χλωρικό κάλιο, οι βόμβες πλαστικής ύλης και πυρομαχικά κάθε είδους. Τα αναγκαία υλικά μπορούν να βρεθούν στην αγορά ή να κλαπούν. Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να αποφεύγει να κρατήσει κοντά του, εκρηκτικά και άλλα υλικά που μπορούν να δημιουργήσουν ατύχημα, για μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά οφείλει

να τα χρησιμοποιεί το συντομότερο εναντίον των στόχων που έχει θέσει. Τα όπλα του αντάρτη των πόλεων καθώς και η ικανότητά του να τα χρησιμοποιεί αποτελούν τη δύναμη του πυρός του. Με την απόκτηση νέων όπλων και τον εκσυγχρονισμό του οπλισμού του μπορεί συχνά να αλλάζει την τακτική του αγώνα. Μπορούμε να πάρουμε σαν παράδειγμα τη χρήση αυτόματων όπλων από τους βραζιλιάνους αντάρτες των πόλεων στις επιθέσεις εναντίον τραπεζών. Όταν γίνει δυνατή η μαζική διάθεση τέτοιων όπλων ο αγώνας στη χώρα μας θα εμπλουτιστεί με νέου τύπου τακτικές. Η ομάδα πυρός που κατορθώνει να έχει ομοιόμορφα όπλα και πυρομαχικά και ταυτόχρονα φροντίζει για την καλή τους κατάσταση, έχει το μεγαλύτερο δυνατό βαθμό αποτελεσματικότητας. Όσο μεγαλύτερη είναι η δύναμη πυρός, τόσο αποτελεσματικότερος γίνεται ο αντάρτης των πόλεων.

Η Σκόπευση: Η βάση της επιβίωσης

Η βάση της επιβίωσης και απαραίτητη προϋπόθεση των ενεργειών είναι η σκόπευση. Η καλή σκόπευση είναι αναγκαιότητα για τον αγώνα που κάνει ο αντάρτης των πόλεων. Αν ο συμβατικός πόλεμος διεξάγεται με όπλα μεγάλου κατά κανόνα βεληνεκούς, ο ανταρτοπόλεμος στις πόλεις εφαρμόζεται σε μικρούς χώρους και μερικές φορές μάλιστα γίνεται σώμα με σώμα. Αν θέλει να μείνει ζωντανός ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να πυροβολήσει πρώτος

και να βρει το στόχο. Δεν πρέπει όμως να κάνει

επιπόλαιη χρήση του όπλου του, ούτε να σπαταλήσει σφαίρες, μιας και τα πυρομαχικά είναι πάντοτε λιγοστά. Χαμένα όπλα και σπαταλημένα πυρομαχικά δεν είναι εύκολο να αντικατασταθούν άμεσα στις μικρές ομάδες, επειδή ο κάθε μαχητής προσέχει πρώτα απ' όλα τον εαυτό του. Ο αντάρτης των πόλεων χρειάζεται γερά αντανakλαστικά και πρέπει να είναι σε θέση να κάνει χρήση του όπλου του αστραπιαία.

Ενας βασικός κανόνας που πρέπει πάντοτε να τονίζουμε είναι ότι δεν επιτρέπεται στον αντάρτη των πόλεων να του τελειώσουν τα πυρομαχικά με συνεχή πυρά. Αν ο εχθρός δεν απαντήσει στα πυρά, αλλά περιμένει μέχρι να τελειώσουν τα πυρομαχικά του αντάρτη των πόλεων τότε θα βρεθεί αδύναμος ν' αντιδράσει σε έναν καταιγισμό πυρών του εχθρού και θα κινδυνέψει να σκοτωθεί ή να συλληφθεί. Όσο και εάν πολεμά με μέσο τον αιφνιδιασμό και έτσι συχνά δεν χρειάζεται να κάνει χρήση όπλου, δεν του επιτρέπεται να μάχεται αν δεν ξέρει να πυροβολεί. Στη διάρκεια της μάχης πρέπει να αλλάζει διαρκώς θέση ώστε να μην γίνεται εύκολος στόχος. Η ζωή του αντάρτη των πόλεων εξαρτάται από την σκοπευτική του δεινότητα, την χρήση του όπλου του με τον ιδανικότερο τρόπο και την ικανότητα αποφυγής των εχθρικών πυρών. Η σκοπευτική δεινότητα χρειάζεται τόση εξάσκηση μέχρις ότου η σωστή σκόπευση να γίνει αντανakλαστική κίνηση. Για την εξάσκηση μπορούν να χρησιμοποιηθούν διάφορες μέθοδοι. Πρέπει να εκμεταλλεύεται κάθε ευκαιρία ακόμη και στα λούνα-παρκ ή

στο σπίτι με αεροβόλο. Η ευστοχία είναι τόσο σημαντική για τον αντάρτη των πόλεων όσο ο αέρας και το νερό. Όταν φθάσει στο τελευταίο στάδιο της σκοπευτικής δεινότητας γίνεται ελεύθερος σκοπευτής, ένας μοναχικός μαχητής που φέρνει εις πέρας ειδικές αποστολές. Μπορεί να σκοπεύει κοντά και μακριά και τα όπλα που έχει στη διάθεσή του είναι φτιαγμένα έτσι ώστε να ανταπεξέρχονται σε κάθε είδους στόχο

Οι ομάδες πυρός

Για τη διεξαγωγή αντάρτικων ενεργειών απαιτείται η οργάνωση μικρών ομάδων. Αυτές περιλαμβάνουν 4-5 άτομα, και αποτελούν τις ομάδες πυρός. Δύο τουλάχιστον ομάδες αυστηρά υποδιαιρεμένες φτιάχνουν έναν ουλαμό πυρός που διοικείται από ένα ή δύο άτομα. Μεταξύ των μελών μιας ομάδας πυρός επικρατεί απόλυτη εμπιστοσύνη. Ο καλύτερος σκοπευτής και χειριστής του αυτόματου παρέχει την κάλυψη στη διάρκεια της δράσης. Η ομάδα πυρός σχεδιάζει και εκτελεί τη δράση του αντάρτικου των πόλεων, κρύβει τα όπλα της, μελετά και διορθώνει τις τακτικές που έχουν ήδη εφαρμοστεί. Οι αποστολές που αποφασίστηκαν από το αρχηγείο του αντάρτικου έχουν προτεραιότητα. Δεν υπάρχει ωστόσο ομάδα πυρός χωρίς δική του πρωτοβουλία. Για την επίτευξη υψηλού βαθμού πρωτοβουλίας πρέπει να αποφεύγεται κάθε μορφή άκαμπτης οργάνωσης στο κίνημα.

Η παλιά ιεραρχία και το ύφος της παραδο-

σιακής αριστεράς έχει καταργηθεί στην οργάνωσή μας. Αυτό σημαίνει ότι με εξαίρεση τα διοικητικά-στρατιωτικά συμφέροντα, κάθε ομάδα πυρός μπορεί να αποφασίσει και να κάνει επιδρομές σε τράπεζες, απαγωγές, εκτελέσεις πρακτόρων ή αντιδραστικών ατόμων ή βορειοαμερικανών κατασκόπων καθώς επίσης και κάθε είδους προπαγάνδα ή πόλεμο νεύρων ενάντια στον εχθρό, χωρίς να ζητήσει την άδεια της στρατηγικής διοίκησης. Μια ομάδα πυρός δεν πρέπει ποτέ να μένει παθητική περιμένοντας διαταγές. Καθήκον της είναι να ενεργεί. Κάθε αντάρτης των πόλεων που θέλει να ενσωματωθεί σε ομάδα πυρός ή στην οργάνωση μπορεί να το κάνει. Αυτή η μέθοδος παραμερίζει τη διαδικασία των διαταγών για το ποιος θα αναλάβει κάποια ενέργεια και αφήνει το περιθώριο για πρωτοβουλίες. Το ζητούμενο είναι αύξηση των αντάρτικων ενεργειών που φθείρει την κυβέρνηση και την υποχρεώνει σε παθητική στάση.

Η ομάδα πυρός είναι το όπλο της οργανωμένης ενέργειας. Σ' αυτήν σχεδιάζεται και εφαρμόζεται η τακτική του αντάρτικου. Η γενική διοίκηση πρέπει φυσικά να μπορεί να προστρέχει στις ομάδες κρούσης για την εκτέλεση στρατηγικά σημαντικών αποστολών. Από την άλλη μεριά η διοίκηση βοηθά τις ομάδες κρούσης στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και στην ικανοποίηση των αναγκών της. Η οργάνωση είναι ένα άφθαρτο δίκτυο από ομάδες κρούσης. Λειτουργεί με απλό και πρακτικό τρόπο μέσω μιας γενικής διοίκησης που και η ίδια παίρνει μέρος στον αγώνα. Οτιδήποτε δεν

είναι αγνή και απλή επαναστατική πράξη δεν έχει καμμία θέση μέσα σε μια τέτοια οργάνωση.

Ο εφοδιασμός του αντάρτη των πόλεων

Ο συμβατικός εφοδιασμός εκφράζεται με τα αρχικά ΔΚΕΠ: Διατροφή, Καύσιμα, Οπλισμός, Πυρομαχικά. Ο συμβατικός εφοδιασμός καλύπτει την μέριμνα στα προβλήματα ενός τακτικού στρατού και διαθέτει οχήματα σε μόνιμες βάσεις καθώς και βιομηχανικό εφοδιασμό.

Το αντάρτικο των πόλεων αντίθετα, δεν διαθέτει παρά μικρές μάχιμες ομάδες και μια μικρή οργάνωση συνειδητά αποσπασματική. Δεν έχει οχήματα ούτε μόνιμες βάσεις. Ο βιομηχανικός του εφοδιασμός είναι ανεπαρκής και πρωτόγονος. Όσο κι αν είναι απαραίτητο, δεν μπορεί ν' αναπτυχθεί καν στο επίπεδο μιας στοιχειώδους βιομηχανικής μονάδας μέσα σε σπίτια.

Ενώ ο συμβατικός εφοδιασμός έχει στόχο να αποκτήσει τα μέσα που απαιτούνται για την καταστολή της επανάστασης στις πόλεις και στην περιφέρεια, ο εφοδιασμός του αντάρτη των πόλεων στοχεύει στην υποστήριξη ελιγμών και επιχειρήσεων με έναν μη συμβατικό πόλεμο ενάντια στην εξουσία.

Ο εφοδιασμός του αντάρτη των πόλεων που ξεκινάει από το μηδέν και δεν διαθέτει κανένα στήριγμα μπορεί να διατυπωθεί με τα αρχικά ΜΧΟΠΕ: Μηχανοκίνηση, Χρήμα, Όπλα, Πολεμοφόδια, Εκρηκτικά. Η μηχανοκίνηση είναι ο στύλος του αντάρτικου. Ένας αντάρτης των πόλεων που ξέρει να οδηγεί είναι το ίδιο σημα-

ντικός με αυτόν που ξέρει να χειρίζεται πολυβόλο. Χωρίς έναν από τους δύο οι μηχανές, τα αυτοκίνητα ή τα πολυβόλα καταντούν νεκρά αντικείμενα. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να αρχίζει από νωρίς η εκπαίδευση οδηγών αυτοκινήτων. Κάθε αντάρτης πρέπει να είναι και οδηγός. Συχνά θα χρειαστεί να κλαπεί το απαιτούμενο όχημα. Αν κατορθωθεί η απόκτηση οχήματος, θα βοηθήσει στην απόκτηση άλλων απαραίτητων μέσων.

Η απόκτηση χρήματος, όπλων, πυρομαχικών, εκρηκτικών και οχημάτων είναι απαραίτητη για την επίθεση σε τράπεζες και αποθήκες πυρομαχικών του στρατού.

Οι επιχειρήσεις αυτές δεν έχουν ένα μοναδικό σκοπό. Στην επιχείρηση για απόκτηση χρημάτων πρέπει να παίρνουμε και τα όπλα των φρουρών της τράπεζας. Η ένοπλη ληστεία είναι το πρώτο βήμα στον εφοδιασμό μας και προϋποθέτει συνεχή κίνηση. Το επόμενο βήμα είναι η διατήρηση και επέκταση του εφοδιασμού, η χρήση της μεθόδου του αντιπερισπασμού για τον αιφνιδιασμό του εχθρού, που θα μας δώσει την ευκαιρία να του πάρουμε όπλα, πυρομαχικά και οχήματα. Όταν αυξηθούν τα πολεμοφόδια, εμφανίζεται το πρόβλημα της αποθήκευσης και της διακίνησής τους, ώστε να κρύβονται όταν αυτό είναι αναγκαίο. Αυτό πρέπει να μπορεί να γίνει ακόμη κι όταν ο εχθρός έχει ειδοποιηθεί και έχει αποκλείσει τους δρόμους με μπλόκα. Η γνώση του χώρου και των κρησφύγετων, καθώς και η στρατολόγηση — ειδικά γι' αυτόν το σκοπό — εκπαιδευμένων οδηγών αποτελούν κλειδιά για τη λύση

του μόνιμου προβλήματος του εφοδιασμού της επανάστασης.

Η τεχνική του αντάρτη των πόλεων.

Σε γενικές γραμμές τεχνική είναι το σύνολο των μέσων που χρησιμοποιεί ο άνθρωπος για να φέρει εις πέρας κάποιες ενέργειες. Η δράση του αντάρτη των πόλεων είναι ο ψυχολογικός πόλεμος στην πόλη και έτσι η τεχνική του είναι εκείνη του αντάρτικου των πόλεων και ψυχολογικού πολέμου.

Αυτή η τεχνική περιλαμβάνει πέντε σημαντικές συνιστώσες:

- α) τα ειδικά γνωρίσματα που περικλείουν την τεχνική,
- β) την εναρμόνιση των γνωρισμάτων αυτών για τα επιτεύγματα με έναν τρόπο που θα οδηγήσει τον αντάρτη των πόλεων στην επίτευξη του σκοπού του,
- γ) τους συγκεκριμένους στόχους που αφορούν στις ενέργειες του αντάρτη των πόλεων
- δ) τις μεθόδους για τη διεκπεραίωση των ενεργειών.

Χαρακτηριστικά της τεχνικής του αντάρτικου αγώνα

Η τεχνική του αντάρτη των πόλεων παρουσιάζει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

- α) Είναι μια επιθετική τεχνική δηλαδή έχει επιθετικό χαρακτήρα. Είναι ωστόσο βέβαιο ότι η

επίθεση σε ανοικτή μάχη με τον εχθρό θα σημαίνει το σίγουρο θάνατο αφού υστερούμε στη δύναμη πυρός και στον εξοπλισμό. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δεν είναι δική μας τεχνική η δημιουργία και υπεράσπιση σταθερών βάσεων που είναι ευάλωτες στην πολιορκία από τον εχθρό ή που μπορούν εύκολα να καταστραφούν.

β) Είναι μια τεχνική της επίθεσης και της υποχώρησης ώστε να διατηρούμε τις δυνάμεις μας.

γ) Είναι μια τεχνική εξάπλωσης του αντάρτικου των πόλεων με σκοπό τη φθορά των εχθρικών δυνάμεων, την ηθική τους κατάπτωση και τη διάλυση τους. Με αυτόν τον τρόπο κερδίζεται το χτίσιμο και η διατήρηση του Αντάρτικου των Πόλεων που παίζει αποφασιστικό ρόλο στα πλαίσια της επανάστασης.

Τα πρωταρχικά πλεονεκτήματα του αντάρτη των πόλεων

Η δυναμική του αντάρτικου των πόλεων συνίσταται στις βίαιες συγκρούσεις με τις αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις της δικτατορίας. Σε μια τέτοια σύγκρουση η αστυνομία ή ο στρατός πλεονεκτούν απέναντι στους αντάρτες. Το παράδοξο βρίσκεται στο γεγονός ότι ο αδύναμος αντάρτης πρέπει να επιτίθεται. Οι δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού απαντούν στην επίθεση θέτοντας σε κίνηση όλα τα δυνατά μέσα για την καταδίωξη των ανταρτών. Αυτοί μπορούν ν' αποφύγουν μια ήττα εκμεταλλευόμενοι πρωταρχικά πλεονεκτήματα που ισοφαρίζουν κατά κάποιο τρόπο την υλική τους

κατωτερότητα.

Πρωταρχικά πλεονεκτήματα είναι:

1. Ο αιφνιδιασμός του εχθρού
2. Η καλύτερη γνώση του χώρου της δράσης.
3. Η μεγαλύτερη κινητικότητα και ευελιξία από τις δυνάμεις της αντίδρασης.
4. Καλύτερο δίκτυο πληροφοριών.
5. Αποφασιστικότητα και εγρήγορση που δεν αφήνει τους δικούς μας στην αμφιβολία και το δισταγμό, που αποθαρρύνει και παραλύει τον εχθρό και τον θέτει προσωρινά εκτός μάχης.

Η τακτική του αιφνιδιασμού

Για να ισοσκελίσει τη γενική αδυναμία και τον ανεπαρκή οπλισμό απέναντι στον εχθρό, ο αντάρτης των πόλεων χρησιμοποιεί την τακτική του αιφνιδιασμού, απέναντι στην οποία ο εχθρός δεν έχει τίποτε να αντιτάξει, παραδίδεται χωρίς όρους ή εξοντώνεται. Από την αρχή του ένοπλου αγώνα στη Βραζιλία ο αιφνιδιασμός έπαιξε σημαντικό ρόλο για την επιτυχία της επανάστασης. Η τακτική αυτή βασίζεται σε τέσσερις θεμελιώδεις προϋποθέσεις:

- α) Ενώ η κατάσταση του εχθρού είναι με ακρίβεια γνωστή μέσα από πληροφορίες και παρατήρηση, ο ίδιος δεν γνωρίζει τίποτε για την επικείμενη επίθεση και την κατάσταση του επιτιθέμενου.
- β) Ενώ είναι γνωστές οι δυνάμεις του εχθρού, οι δικές μας παραμένουν εντελώς άγνωστες,
- γ) Στην αιφνιδιαστική επίθεση εξοικονομούμε και διατηρούμε τις δυνάμεις μας, ενώ ο εχθρός δεν έχει αυτήν τη δυνατότητα και είναι εκτεθει-

μένος στα γεγονότα.

δ) Εμείς ορίζουμε το χώρο και το χρόνο της επίθεσης, τη διάρκεια της και τους στόχους της. Ο εχθρός έχει άγνοια για όλα αυτά.

Η γνώση του χώρου

Ο χώρος είναι ο πολυτιμότερος σύμμαχος του αντάρτη των πόλεων και γι' αυτό οφείλει να τον γνωρίζει με κάθε λεπτομέρεια. Η χρήση του χώρου με την ποικιλία σε υψόμετρο, πυκνότητα δόμησης, κίνησης, σε συνηθισμένα ή μυστικά σημεία, σε εγκαταλελειμμένες περιοχές και χώρους πράσινου, πρέπει να γίνει έξυπνα προς όφελος της αντάρτικης δράσης.

Όλα αυτά είναι χρήσιμα στις ένοπλες ενέργειες για τη φυγή, υποχώρηση, κάλυψη και την παρατήρηση. Στρατιωτικές περιοχές, αδιέξοδα, οδικά ή άλλα έργα, σημεία μπλόκων της αστυνομίας, απαγορευμένες περιοχές, λειτουργία κυκλοφορικών φαναριών, πρέπει να είναι γνωστά μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια για να αποφευχθούν μοιραία λάθη.

Στόχος μας είναι να βρούμε το δρόμο, να γνωρίζουμε ακριβώς προς τα πού να κινηθούμε, πώς να υποχωρήσουμε και πώς να παρασύρουμε τον εχθρό σε περιοχές που δεν τις γνωρίζει. Όταν είναι γνωστό στον αντάρτη των πόλεων κάθε σοκάκι, δρόμος, η κάθε στροφή και διασταύρωση, οι γέφυρες, οι υπόνομοι κλπ, είναι σε θέση να παγιδεύσει την αστυνομία σε δύσβατους γι' αυτήν χώρους, ενώ ο ίδιος θα κινείται με μεγάλη άνεση. Αν κατέχει το χώρο μπορεί να κινηθεί με όλα τα υπάρχοντα

μέσα, με τα πόδια, με ποδήλατο, αυτοκίνητο, τζιπ ή φορτηγό, χωρίς να κινδυνεύσει να συλληφθεί. Εφόσον ο αντάρτης των πόλεων δουλεύει με μικρές ομάδες, μπορεί να κινείται μόνος και να συναντιέται με τους συντρόφους οποτεδήποτε, σε προκαθορισμένα σημεία για αποφυγή της αστυνομίας ή για την προετοιμασία αντάρτικης ενέργειας.

Είναι άλυτο πρόβλημα για την αστυνομία όταν μπλεχτεί στο λαβύρινθο μιας πόλης, να συλλάβει αυτούς που δεν βλέπει, να πιέσει αυτούς που δεν μπορεί να συλλάβει ή να περικυκλώσει αυτούς που δεν βρίσκει.

Η πείρα διδάσκει ότι ο τέλειος αντάρτης των πόλεων είναι αυτός που δρα στη δική του πόλη όπου έχει ακριβή γνώση των δρόμων, των προαστίων, της κυκλοφορίας και των υπολοίπων ιδιαιτεροτήτων. Ένας αντάρτης που έχει έρθει από αλλού και δε ξέρει τις συνθήκες που επικρατούν στη συγκεκριμένη πόλη έχει μειωμένες δυνατότητες και μπορεί να δημιουργήσει κινδύνους στην περίπτωση που πάρει μέρος σε κάποια αποστολή. Για την αποφυγή σοβαρών λαθών είναι απαραίτητη η γνώση της πόλης και της κυκλοφορίας όλες τις ώρες της ημέρας.

Κινητικότητα και ευελιξία

Για να πετύχει την κινητικότητα και την ευελιξία, τα σημεία δηλαδή που υστερεί η αστυνομία, χρειάζονται οι εξής προϋποθέσεις: α) μηχανοκίνηση, β) γνώση του χώρου, γ) καταστροφή ή παρεμπόδιση της τηλεπικοινωνίας και των μεταφορικών μέσων του εχθρού και δ)

ελαφρύς οπλισμός.

Μετά την — συνήθως σύντομης διάρκειας — αντάρτικη ενέργεια, ο αντάρτης των πόλεων πρέπει αμέσως να απομακρυνθεί από την περιοχή και να εμποδίσει την καταδίωξη από τον εχθρό. Πρέπει να γνωρίζει με ακρίβεια το δρόμο διαφυγής και με την κατάλληλη προετοιμασία της αποστολής να αποφύγει την καθυστέρηση σε αδιέξοδα, μονόδρομους ή φανάρια. Αν το καταφέρει ο δρόμος διαφυγής θα είναι άγνωστος στην αστυνομία που θα ψάχνει στην τύχη. Αφού απομακρυνθεί από την περιοχή, η αστυνομία χάνει τα ίχνη του και σταματά την καταδίωξη.

Οι ενέργειες καλό είναι να εκτελούνται μακριά από βάσεις της αστυνομίας. Αυτό βοηθάει στην ευκολότερη απομάκρυνση και ελαττώνει τον κίνδυνο καταδίωξης. Πάνω σ' αυτό πρέπει να δοθεί προσοχή στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του εχθρού. Πρώτος στόχος του αντάρτη είναι το τηλέφωνο. Ακόμη κι αν έχει πληροφορηθεί η αστυνομία για την αντάρτικη επιχείρηση, η αντίδρασή της εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τα μεταφορικά μέσα που είναι δυνατόν να καθυστερήσουν μέσα στην πυκνή κυκλοφορία της πόλης. Η παρεμπόδιση της κυκλοφορίας όμως δεν θα λειτουργήσει μόνο σε βάρος του εχθρού, αλλά και σε βάρος των ανταρτών αν δεν έχουν μια ικανοποιητική απόσταση. Για να πετύχουμε μεγαλύτερη ασφάλεια κατά την αποστολή μας μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τα ακόλουθα μέσα:

α) Να σταματήσουμε την αστυνομία σκηνοθε-

τώντας βλάβες σε δικά μας οχήματα. Σ' αυτήν την περίπτωση τα οχήματα μας πρέπει να έχουν πλαστές πινακίδες.

β) Να κλείσουμε τους δρόμους με κορμούς δέντρων και πέτρες ή να ανοίξουμε χαντάκια, ή να οδηγήσουμε τον εχθρό σε λάθος κατεύθυνση με πλαστές πινακίδες και οδικά σήματα. Εδώ πρέπει να χρησιμοποιηθεί κάθε πιθανόν μέσο με πολλή φαντασία.

γ) Να ναρκοθετήσουμε το δρόμο του εχθρού με νάρκες και εκρηκτικά ή να κάψουμε τα οχήματά του με κοκταίηλ-Μολότωφ.

δ) Κάνοντας χρήση πολυβόλων ή οπλοπολυβόλων να αχρηστέψουμε τον κινητήρα και τα λάστιχα των εχθρικών οχημάτων.

Χαρακτηριστικό της δειλίας και της αλαζονείας της αστυνομίας και της φασιστικής στρατιωτικής ηγεσίας είναι ότι μας επιτίθενται με βαριά όπλα, με οπλισμένους ως τα δόντια άντρες. Εμείς αντίθετα πρέπει να είμαστε ελαφρά οπλισμένοι για ευκολότερη φυγή και πρέπει ν' αποφεύγουμε πάντα την ανοικτή μάχη. Αποστολή του αντάρτη των πόλεων είναι μόνο να επιτίθεται και να υποχωρεί με τον ταχύτερο δυνατό τρόπο.

Θα διακινδυνεύαμε σκληρή ήττα αν φορτωνόμασταν με βαρύ οπλισμό γιατί έτσι θα χάναμε την τόσο πολύτιμη κινητικότητα μας. Αν έχουμε δικά μας οχήματα πλεονεκτούμε απέναντι στην έφιππη αστυνομία. Το αυτοκίνητο είναι πιο γρήγορο από το άλογο. Πέρα απ' αυτό είναι εύκολο να πυροβολούμε με αυτόματα ή πιστόλια έφιππους αστυνομικούς ή να τους πε-

τάμε χειροβομβίδες και κοκταίηλ-Μολότωφ. Ακόμη και ένας πεζός αντάρτης μπορεί εύκολα να πυροβολήσει έναν έφιππο αστυνομικό. Μια χούφτα βόλοι ή ένα τεντωμένο σκοινί κάθετα στο δρόμο, είναι πολύ αποτελεσματικά στην πτώση αλόγου και αναβάτη. Το μεγάλο πλεονέκτημα του ιππικού είναι ότι προσφέρει δύο ιδανικούς στόχους στον αντάρτη των πόλεων: άλογο και αναβάτη.

Όσο κι αν το ελικόπτερο είναι γρηγορότερο από το ιππικό δεν προσφέρει ιδιαίτερα πλεονεκτήματα. Είναι πολύ γρηγορότερο από το αυτοκίνητο αφού κινείται με ταχύτητα γύρω στα 200 χλμ την ώρα και δεν είναι εύκολο από το ύψος που πετάει να βρει μεμονωμένους στόχους μέσα στην κίνηση των πεζών και των αυτοκινήτων. Δεν μπορεί να προσγειωθεί εύκολα σε δρόμο και να καταδιώξει κάποιον. Παράλληλα αποτελεί εύκολο στόχο στα πυρά των ανταρτών, όταν επιχειρήσει κάποια χαμηλή πτήση.

Οι πληροφορίες

Όσο πληθαίνουν οι εχθροί της δικτατορίας στις λαϊκές μάζες τόσο μικραίνει η δυνατότητα της κυβέρνησης να ανακαλύψει και να εξοντώσει τους αντάρτες των πόλεων. Αυτή η μαζικοποίηση της αντίδρασης ενάντια στη δικτατορία παίζει έναν πολύ σπουδαίο ρόλο στη συγκέντρωση πληροφοριών για τις κινήσεις της αστυνομίας και των πρακτόρων της κυβέρνησης ενώ συγχρόνως τους εμποδίζει να μάθουν για τις δικές μας ενέργειες. Πέρα απ' αυτό μπορούμε να παραπλανήσουμε τον εχθρό με ψεύτι-

κες πληροφορίες, πράγμα που τον βάζει σε μειονεκτική θέση. Σίγουρα οι πιθανές πηγές πληροφοριών των ανταρτών είναι περισσότερες απ' αυτές της αστυνομίας. Ο εχθρός παρακολουθείται, χωρίς να ξέρει ότι κάποιος απλός πολίτης δίνει πληροφορίες στους αντάρτες. Ο στρατός και η αστυνομία είναι μισητή στο λαό για τις αδικίες και τη βιαιότητα τους και αυτό διευκολύνει τη συλλογή πληροφοριών από το λαό πράγμα που είναι δυνατόν να βλάψει τις ενέργειες των κυβερνητικών πρακτόρων. Για τους αντάρτες των πόλεων είναι μεγάλο όπλο το γεγονός πως ο εχθρός στερείται τη βοήθεια του λαού όσον αφορά στις πληροφορίες. Είναι σημαντικό να γνωρίζει ο αντάρτης των πόλεων τα σχέδια και τις κινήσεις του εχθρού, τα σημεία στρατοπέδευσής του, τις αποθήκες, τις μετακινήσεις και τον τηλεπικοινωνιακό μηχανισμό του. Μία αξιόπιστη πληροφορία δίνει την δυνατότητα στον αντάρτη των πόλεων να δώσει σίγουρα κτυπήματα στο σύστημα της δικτατορίας, ενώ η ίδια δεν μπορεί να κάνει τίποτε ενάντια σε τέτοιες πληροφορίες που ευνοούν τις καταστροφικές μας επιθέσεις. Ο εχθρός φυσικά προσπαθεί να συγκεντρώσει πληροφορίες για τις κινήσεις μας ώστε να μας εξοντώσει ή να περιορίσει τη δυνατότητα δράσης μας. Υπάρχει, βέβαια, διαρκώς κίνδυνος της προδοσίας που μεθοδεύει ο εχθρός με επικηρύξεις και με την προώθηση χαφιέδων στην οργάνωση μας. Σ' αυτήν την τακτική του εχθρού η απάντηση του αντάρτη των πόλεων είναι η δημόσια καταγγελία των προδοτών, των χαφιέδων και των προβοκατόρων.

Επειδή ο αγώνας μας είναι γνωστός στις μάζες και αντιμετωπίζεται με συμπάθεια, ενώ ο εχθρός είναι μισητός για την κτηνωδία τη διαφθορά και την ανικανότητά του, οι προδότες, οι χαφιέδες και άλλοι πληροφοριοδότες της αστυνομίας καταδιώκονται από το λαό, δεν βρίσκουν καμμία υποστήριξη και τελικά καταγγέλλονται στους αντάρτες. Σε πολλές περιπτώσεις τιμωρούνται όπως τους αξίζει. Ο αντάρτης των πόλεων δεν πρέπει ποτέ να αμελεί το καθήκον του δηλαδή τη φυσική εξόντωση των χαφιέδων και των προδοτών. Αυτή η πράξη είναι δίκαιη, αποδεκτή από το λαό και μειώνει σημαντικά τον κίνδυνο της διείσδυσης χαφιέδων.

Για μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα στον αγώνα κατά των χαφιέδων και των καταδοτών είναι απαραίτητη η οργάνωση ενός μηχανισμού αντικατασκοπείας. Το θέμα των πληροφοριών ωστόσο δεν περιορίζεται μόνο στη γνώση των προθέσεων του εχθρού και στην παρεμπόδιση της εχθρικής διείσδυσης στις γραμμές μας, αλλά θα πρέπει να είναι ευρύτατο και να περιλαμβάνει ακόμη και φαινομενικά ασήμαντες πληροφορίες. Ο αντάρτης των πόλεων οφείλει να ξέρει τους τρόπους που θα τον οδηγήσουν στις πληροφορίες που του χρειάζονται. Αυτή είναι η τεχνική του «ψαρέματος» πληροφοριών με δήθεν αθώες συζητήσεις που δεν κινούν υποψίες. Ο αντάρτης των πόλεων βρίσκεται και κινείται μέσα στο λαό και θα πρέπει να δίνει σημασία σε όλες τις συζητήσεις, κρύβοντας ταυτόχρονα με φαντασία και επιδεξιότητα τους δικούς του στόχους. Πρέπει να συλλέγει πληροφορίες στους χώρους δουλειάς, σπουδών και

κατοικίας για πληρωμές, επιχειρήσεις, σχέδια, απόψεις, γνώμες, προσωπικές διαθέσεις, ταξίδια, κτίρια, μαγαζιά, αίθουσες, κέντρα αποφάσεων κλπ. Άλλες άριστες πηγές πληροφοριών είναι η παρατήρηση, και η έρευνα των περιοχών. Ένας αντάρτης των πόλεων δεν περνά ποτέ από κάποια περιοχή χωρίς την εγρήγορση του επαναστάτη, αλλά ψάχνει πάντα για πιθανές αντάρτικες ενέργειες. Η μνήμη του καταγράφει όλα όσα μπορούν να αποδειχτούν σημαντικά για τον αγώνα, άμεσα ή αργότερα, έχει πάντα ανοιχτά αυτιά και μάτια και ξύπνιες αισθήσεις. Η προσεκτική ανάγνωση των εφημερίδων, η παρακολούθηση των μέσων μαζικής επικοινωνίας, η ταξινόμηση των συγκεντρωμένων στοιχείων, η μετάδοση των ειδήσεων και όλων των αξιοπρόσεκτων πληροφοριών, η συνεχής πληροφόρηση μεταξύ των μελών της οργάνωσης καθώς και σε άλλους επαναστάτες, όλ' αυτά ανήκουν στο τεράστιο σύμπλεγμα της τεχνικής της πληροφόρησης που παρέχει στον αντάρτη των πόλεων ένα αποφασιστικό πλεονέκτημα.

Η αποφασιστικότητα

Για τον αντάρτη των πόλεων, ο αιφνιδιασμός, η ταχύτητα, η γνώση του χώρου και οι πληροφορίες δεν αρκούν και υποβαθμίζονται εάν δεν έχει και την απαραίτητη αποφασιστικότητα. Ακόμη και η πιο καλοστημένη ενέργεια, θα αποτύχει εάν ο αντάρτης των πόλεων συμπεριφέρεται αναποφάσιστα, αβέβαια και διστακτικά. Μια επιχείρηση που έχει αρχίσει

σωστά, είναι βέβαιο ότι θα οδηγηθεί σε αποτυχία, εάν ξαφνικά λείψει η αποφασιστικότητα. Στη θέση της θα παρουσιαστούν ο δισταγμός και ο φόβος. Ο εχθρός θα εκμεταλλευτεί αυτήν την αδυναμία και θα μας καταστρέψει.

Το μυστικό μιας απλής ή και περίπλοκης επιτυχημένης ενέργειας είναι η αποφασιστικότητα των ανδρών που συμμετέχουν. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν εύκολες επιχειρήσεις, η καθεμιά χρειάζεται τις ίδιες προφυλάξεις και προετοιμασίες, ξεκινώντας από την σωστή επιλογή των ατόμων που θα πάρουν μέρος σ' αυτήν. Αυτά τα άτομα πρέπει να είναι άνθρωποι αποφασιστικοί και να έχουν αποδείξει τουλάχιστον μία φορά αυτήν τους την ικανότητα. Μπορεί κανείς να πει εκ των προτέρων εάν μια ενέργεια θα επιτύχει ή όχι αν παρατηρήσει στη διάρκεια της προετοιμασίας τη συμπεριφορά των ανδρών που θα πάρουν μέρος. Εάν αργούν να έρθουν, εάν χάνουν τις επαφές τους, εάν τα χάνουν εύκολα, ξεχνούν πράγματα και δεν εκπληρούν τις στοιχειώδεις προδιαγραφές, μάλλον πρόκειται για μη αποφασιστικούς ανθρώπους που μπορεί να αποδειχθούν ζημιογόνοι. Είναι καλύτερα να μην τους συμπεριλάβουμε στην επιχείρηση. Το να αποφασίζει κανείς γρήγορα σημαίνει εκτός από αποφασιστικότητα και ανδρεία, επίσης και σταθερότητα κατά τη διάρκεια της αντάρτικης επιχείρησης.

Στόχοι των αντάρτικων ενεργειών

Ο αντάρτης των πόλεων στη Βραζιλία στηρίζεται στην επίθεση και έχει σαν στόχους:

α) Να κλονίσει το ζωτικό τρίγωνο του βραζιλιάνικου κρατικού μηχανισμού και της βορειοαμερικανικής κυριαρχίας στη Βραζιλία, ένα τρίγωνο με γωνίες το Ρίο, το Σάο-Πάολο και το Μπέλο Οριζόντε, με βάση τον άξονα Ρίο — Σάο-Πάολο όπου βρίσκεται ένα τεράστιο βιομηχανικό, οικονομικό, πολιτικό, πολιτιστικό, στρατιωτικό, αστυνομικό σύμπλεγμα. Εκεί ακριβώς ενώνεται η ουσιαστική δύναμη της χώρας.

β) Να αποδυναμώσει το τοπικό και εθνικό σύστημα ασφάλειας, κάνοντας επιθέσεις στους μπράβους, αναγκάζοντάς τους να αμυνθούν, βάζοντας έτσι την κυβέρνηση σε μια αμυντική θέση για να προστατεύσει τα στρατηγικά κέντρα, χωρίς όμως να ξέρει από πού, πώς και πότε θα κινηθεί μια επίθεση εναντίον τους.

γ) Να επιτίθεται από διάφορα σημεία μ' έναν μεγάλο αριθμό οπλισμένων ομάδων. Αυτές οι ομάδες πρέπει να έχουν χαλαρή ή και καθόλου σύνδεση μεταξύ τους, ώστε να μη γίνονται εύκολα στόχος για την κυβέρνηση.

δ) Να δοκιμάζει την αγωνιστική ετοιμότητά του, την αποφασιστικότητα, την επιμονή, τη διορατικότητα και τη διάρκεια κατά την επίθεση ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία, ώστε όλοι οι δυσαρεστημένοι να έχουν τη δυνατότητα τις μεθόδους του και να μπορούν να ακολουθούν το παράδειγμά του. Έτσι, η κυβέρνηση χάνει χρόνο και υλικό και βρίσκεται διαρκώς σε κατάσταση αγωνίας μια και δεν είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσει τις αντάρτικες επιθέσεις. Είναι υποχρεωμένη να κατακερματίζει τις δυνάμεις της σε τράπεζες, βιομηχανικές περιο-

χές, οπλοπωλεία, στρατόπεδα, φυλακές, δημόσια γραφεία, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, βορειοαμερικανικές εταιρίες, εργοστάσια παραγωγής πετρελαίου, διυλιστήρια, πλοία, αεροπλάνα, λιμάνια, αεροδρόμια, νοσοκομεία, τράπεζες αίματος, καταστήματα, χώρους στάθμευσης αυτοκινήτων, πρεσβείες, κατοικίες υψηλών προσωπικοτήτων, υπουργών και στρατηγών, αστυνομικών τμημάτων και άλλων σταθμών.

ε) Να δυναμώσει σταδιακά τις αντάρτικες ενέργειες, ώστε οι κυβερνητικές δυνάμεις να παραμένουν συγκεντρωμένες στις πόλεις και να χαλαρώνει η περιφρούρηση στην επαρχία και κυρίως στις περιοχές της ενδοχώρας και των ακτών, όπου η επανάσταση βρίσκεται σε έξαρση.

στ) Να μην αφήνουν σε ησυχία τον εχθρό και να τον οδηγούν σε μια διαρκή κατάσταση συναγερμού και αγωνίας, παραδείγματος χάρη σε μια εναγώνια αναμονή επίθεσης ή σε μια συνεχή αναζήτηση των ανταρτών που εξαφανίζονται χωρίς ίχνος.

ζ) Να αποφεύγει τον ανοιχτό πόλεμο και τις αποφασιστικές μάχες με την κυβέρνηση, περιοριζόμενος σε σύντομες και γρήγορες επιθέσεις μιας και μόνον αυτές έχουν σίγουρο αποτέλεσμα.

η) Να εξασφαλίζει την ανώτερη ελευθερία κίνησης χωρίς να αποφεύγει τη χρήση ένοπλης βίας, να δουλεύει με αποφασιστικότητα για την εξάπλωση του αντάρτικου στην επαρχία και να υποστηρίζει τη δημιουργία ενός εθνικού απελευθερωτικού στρατού.

Μορφές αγώνα των ανταρτών των πόλεων

Για να πετύχει τους σκοπούς του, ο αντάρτης των πόλεων είναι υποχρεωμένος να χρησιμοποιεί διάφορες μορφές αγώνα. Το αν θα επιτεθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο δεν είναι μια αυθαίρετη απόφαση. Μερικές επιθέσεις είναι απλές, άλλες πολύπλοκες. Ο άπειρος αντάρτης των πόλεων πρέπει στην αρχή να συμμετέχει σε πιο απλές ενέργειες και όσο περνάει ο καιρός να αναλαμβάνει πιο δύσκολες. Ξεκινάει με μικρές αποστολές και είναι βέβαιο ότι σιγά-σιγά θα εξελιχτεί σ' έναν ολοκληρωμένο αντάρτη.

Πριν οποιαδήποτε ενέργεια, ο αντάρτης των πόλεων οφείλει να διαλέξει τους άνδρες και το απαραίτητο υλικό. Επιχειρήσεις που χρειάζονται μία τεχνική προετοιμασία δεν πρέπει να ανατίθενται σε ανθρώπους που τους λείπει η παιδεία. Αν προσέξουμε αυτό το σημείο, στη συνέχεια μπορούμε να μιλήσουμε για τις εξής μορφές αγώνα:

α) επιδρομές, β) διείσδυση σε εχθρικά σημεία, γ) καταλήψεις, δ) ενέδρες, ε) επιθέσεις στους δρόμους, στ) απεργίες και στάσεις εργασίας, ζ) λιποταξίες, κλοπή όπλων, η) απελευθέρωση φυλακισμένων, θ) εκτελέσεις, ι) απαγωγές, κ) σαμποτάζ, λ) τρομοκρατία, μ) ένοπλη προπαγάνδα, ν) πόλεμος νεύρων.

Επιδρομές

Η επιδρομή είναι μία ένοπλη επίθεση με στόχο την κλοπή αντικειμένων, απελευθέρωση φυλακισμένων, λαφυραγωγία εκρηκτικών,

όπλων και άλλων πυρομαχικών. Επιδρομές μπορούν να γίνουν με την ίδια ευκολία κατά τη διάρκεια της ημέρας ή της νύχτας. Την ημέρα οι στόχοι μας είναι αυτοί που δεν γίνεται να τους πετύχουμε άλλες ώρες, όπως π.χ. οι χρηματοποστολές των τραπεζών που δε γίνονται ποτέ νύχτα. Οι νυχτερινές επιδρομές είναι πιο ευνοϊκές για τον αντάρτη των πόλεων. Η επιδρομή τη νύχτα είναι ιδανική γιατί ο παράγων του αιφνιδιασμού είναι ισχυρότερος και το σκοτάδι βοηθάει τόσο τη φυγή όσο και την κατασκόπευση. Παρόλ' αυτά, ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να είναι προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει κάθε περίπτωση μέρα και νύχτα. Οι πιο επιτυχημένες επιδρομές έχουν τους παρακάτω στόχους: α) δημόσια ταμεία και τράπεζες, β) εμπορικές και βιομηχανικές επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένων και των αποθηκών πυρομαχικών, γ) στρατιωτικές εγκαταστάσεις, δ) αστυνομικά τμήματα, ε) φυλακές, στ) κυβερνητικά κτίρια, ζ) κτίρια των μέσων μαζικής ενημέρωσης, η) βορειοαμερικανικές εταιρίες και γενικά ιδιοκτησίες, θ) κυβερνητικά οχήματα όπως και οχήματα του στρατού, της αστυνομίας και κυρίως φορτηγά, τεθωρακισμένα, χρηματοποστολές, τραίνα, πλοία και αεροπλάνα.

Οι επιδρομές σε κτίρια μοιάζουν μεταξύ τους επειδή παρέχουν ακίνητους στόχους. Τέτοιες επιδρομές πρέπει να προετοιμάζονται ανάλογα με το αν πρόκειται για τράπεζες, εμπορικά κτίρια, βιομηχανικές περιοχές, αστυνομικά τμήματα, φυλακές, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, καταστήματα των

ιμπεριαλιστών κλπ. Επιδρομές σε οχήματα, χρηματαποστολές, τεθωρακισμένα οχήματα, τραίνα, πλοία και αεροπλάνα διαφέρουν από τις προηγούμενες επειδή ο στόχος είναι κινητός. Η φύση των επιχειρήσεων πρέπει να προσαρμόζεται στην κάθε περίπτωση ανάλογα με το αν ο στόχος είναι κινητός ή ακίνητος. Τα τεθωρακισμένα οχήματα πλήττονται με νάρκες. Τα οχήματα γενικά αντιμετωπίζονται με εμπόδια στους δρόμους, ενέδρες, παγίδες, σταμάτημα με άλλα οχήματα, κοκταίηλ μολότοφ, χρήση βαρέων όπλων. Τα βαρεία οχήματα, τα προσγειωμένα αεροπλάνα και τα δεμένα πλοία μπορούμε να τα καταλάβουμε ακινητοποιώντας και θέτοντας εκτός μάχης τους φρουρούς. Τα αεροπλάνα κατά την πτήση μπορούμε να τα υποχρεώσουμε ν' αλλάξουν την πορεία τους, θέτοντας σε κίνηση είτε μία ομάδα, είτε και ένα μεμονωμένο άτομο. Τα πλοία και τα τραίνα που βρίσκονται εν κινήσει είναι στόχοι των αντάρτικων επιδρομών είτε για να πάρουμε πυρομαχικά και όπλα είτε για να εμποδίσουμε την μετακίνηση του στρατού.

Επιθέσεις σε τράπεζες: ο δημοφιλέστερος στόχος των επιδρομών

Οι επιθέσεις σε τράπεζες έχουν γίνει ο δημοφιλέστερος στόχος των επιδρομών του αντάρτη των πόλεων. Στη Βραζιλία το αντάρτικο άρχισε να παίρνει τη μορφή οργανωμένης πάλης με τέτοιου είδους επιθέσεις. Σήμερα αυτός ο τρόπος επιδρομής χρησιμοποιείται πλατιά και βοηθάει την εκπαίδευση των ανταρτών στην τεχνική του

επαναστατικού πολέμου. Η τεχνική της επίθεσης σε τράπεζες έχει στο μεταξύ βελτιωθεί σε ότι αφορά τη φυγή, την κλοπή των χρημάτων και την ασφαλή απομάκρυνση. Η καταστροφή των λάστιχων των οχημάτων του εχθρού εμποδίζει την καταδίωξη. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να κλείσουμε το προσωπικό μέσα στην τράπεζα ή να το υποχρεώσουμε να ξαπλώσει στο πάτωμα, να αφοπλίσουμε και να δέσουμε τους φρουρούς, και να τους υποχρεώσουμε να ανοίξουν τα χρηματοκιβώτια και τις θυρίδες. Όταν η τακτική του αντάρτη των πόλεων οργανωθεί σωστά, οι συναγερμοί, οι φρουροί, και τα βορειοαμερικανικά ηλεκτρονικά συστήματα ασφαλείας δεν θα σταθούν εμπόδιο. Για κάθε καινούργιο μέσο του εχθρού, ο αντάρτης των πόλεων βρίσκει έναν καινούργιο τρόπο για να το αντιμετωπίσει. Χρειάζεται λοιπόν εφευρετικότητα και καθημερινή βελτίωση της τακτικής ενώ ο αριθμός των ανταρτών πρέπει διαρκώς να αυξάνει. Μόνον μ' αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζεται η επιτυχία μιας επίθεσης που είναι προσχεδιασμένη μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια.

Η επίθεση στις τράπεζες είναι κλασσική ενέργεια για την απόσπαση χρημάτων, αλλά ο επαναστάτης πρέπει να λαβαίνει υπόψη του δύο ανταγωνιστικούς παράγοντες: α) τους περιθωριακούς και β) τους δεξιούς αντεπαναστάτες. Αυτή η κατάσταση είναι κάτι που δημιουργεί ανασφάλεια στο λαό. Για ν' αποφύγει αυτό το εμπόδιο ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να προσέξει δύο σημεία:

α) να μη χρησιμοποιεί υπερβολική βία και

να μην καταστρέφει την περιουσία του λαού, πράγμα που κάνουν οι περιθωριακοί,

β) να χρησιμοποιεί την επίθεση σαν μέσο της προπαγάνδας του και μάλιστα να διαφωτίζει το λαό με προκηρύξεις για τους στόχους και τους σκοπούς των ενεργειών του και για το νόημα της ληστείας.

Εισβολές

Η εισβολή είναι μία μέθοδος γρήγορης επίθεσης σε χώρους στα προάστια αλλά και στο κέντρο, σε μικρούς στρατιωτικούς χώρους, αστυνομικά τμήματα, νοσοκομεία κλπ, με στόχο να δημιουργήσει φθορά ή να απελευθερώσει τραυματίες, αιχμαλώτους και πρόσωπα που κρατούνται από την αστυνομία. Αυτή η ενέργεια έχει επίσης σα στόχο την καταστροφή οχημάτων, των βορειοαμερικανικών εταιριών κυρίως, σε χώρους στάθμευσης και αποθήκες. Αυτή η μορφή αγώνα είναι πολύ χρήσιμη σε αυτοκινητόδρομους και επαρχιακούς δρόμους γιατί αναγκάζει τον εχθρό να κάνει πολυέξοδες κινήσεις, και μάλιστα χωρίς αποτέλεσμα αφού δεν πρόκειται να βρει κανέναν για να πολεμήσει. Όταν η εισβολή γίνεται σε συγκεκριμένες κατοικίες, γραφεία, αρχεία και δημόσια κτίρια, βοηθάει στην κλοπή απόρρητων ντοκουμέντων που είναι χρήσιμα για να αποκαλυφθούν οι απάτες, οι συμφωνίες και η διαφθορά των δημοσίων υπαλλήλων όπως και οι βρώμικες δουλειές και οι εγκληματικές συνεργίες με τους βορειοαμερικάνους πράκτορες. Μία εισβολή που γίνεται κατά τη διάρκεια της νύχτας έχει πολύ περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας.

Καταλήψεις

Οι καταλήψεις χρησιμοποιούνται από τους αντάρτες των πόλεων για να επιτευχθεί η σωστή προπαγάνδα σε συγκεκριμένους χώρους. Μόνο κατά τη διάρκεια της κατάληψης πραγματοποιείται αντίσταση στον εχθρό. Εργαστάσια και σχολεία μπορούν να καταληφθούν κατά τη διάρκεια απεργιών ή άλλων παρόμοιων καταστάσεων, ως διαμαρτυρία ή ως αντιπερισπασμός για κάποια άλλη ενέργεια. Η κατάληψη ραδιοφωνικών σταθμών γίνεται για λόγους προπαγάνδας. Η κατάληψη σαν ενέργεια έχει πολύ μεγάλη σημασία. Για να μην έχουμε όμως στις γραμμές μας απώλειες σε πρόσωπα ή σε υλικό θα πρέπει να έχουμε πάντα δυνατότητα υποχώρησης που πρέπει να έχει προγραμματιστεί και να εκτελείται σε δεδομένες στιγμές. Οι καταλήψεις έχουν πάντα παροδικό χαρακτήρα και όσο πιο αιφνιδιαστικά γίνονται τόσο μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα έχουν.

Ενέδρες

Στις ενέδρες, μια κλασσική αιφνιδιαστική επίθεση, ο εχθρός πλήττεται ενώ διασχίζει ένα δρόμο, κατά τη διάρκεια μιας αστυνομικής εφόδου ή όταν έχει περικυκλώσει ένα σπίτι ή κάποιον άλλο μεγαλύτερο χώρο. Ο εχθρός μπορεί να οδηγηθεί σε παγίδα με μια ψεύτικη πληροφορία και έτσι να πέσει θύμα ενέδρας.

Ο σημαντικότερος στόχος της ενέδρας είναι η λαφυραγωγία όπλων και η εξόντωση του εχθρού, ωστόσο μπορούμε σε μία οργανωμένη

ενέδρα να ακινητοποιήσουμε ακόμη και επιβατηγά τραίνα με σκοπό την προπαγάνδα. Αν όμως πρόκειται για τραίνο που μεταφέρει μονάδες στρατού, τότε η ενέδρα απαιτεί την εξόστωση των στρατιωτών και τη λαφυραγωγία. Ο αντάρτης των πόλεων που έχει εκπαιδευτεί σαν ελεύθερος σκοπευτής είναι κατάλληλος γι' αυτήν την μορφή αγώνα, επειδή ξέρει να κρύβεται στις ανωμαλίες του εδάφους, σε σκεπές, σε εργοτάξια, και από εκεί να βρίσκει εύκολα το στόχο του. Ο εχθρός έχει μεγάλες απώλειες σε μια ενέδρα, αποδιοργανώνεται και κατακλύζεται από φόβο.

Οδομαχίες

Οι οδομαχίες χρησιμοποιούνται για να συμπεριλάβουν στον αγώνα τις μάζες. Οι βραζιλιάνοι φοιτητές το 1968 χρησιμοποίησαν τέτοιου είδους τακτικές με μεγάλη επιτυχία ενάντια στο στρατό και στην αστυνομία. Διαδηλώσεις κινούνταν στο αντίθετο ρεύμα του δρόμου και χτυπούσαν το ιππικό με σφεντόνες και βώλους. Άλλου τύπου οδομαχίες γίνονται με οδοφράγματα και με επίθεση εναντίον της αστυνομίας με πέτρες, μπουκάλια, τούβλα, σκουπιδοτενεκέδες και παρόμοια αντικείμενα. Οι οικοδομές και τα εργοτάξια μπορούν να χρησιμεύσουν στη φυγή όπως και σαν κρυψώνες των διαδηλωτών.

Πρέπει να έχουμε την δυνατότητα να αντιμετωπίσουμε τις τακτικές του εχθρού. Αν η αστυνομία χρησιμοποιεί ασπίδες τότε πρέπει να χωριζόμαστε σε δύο ομάδες και να χτυπάμε από

πίσω και από μπρος. Όταν η μία ομάδα επιτίθεται, η άλλη πρέπει να υποχωρεί ώστε να μην δεχτεί η ίδια τα πυρά της άλλης ομάδας. Πρέπει επίσης οπωσδήποτε να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την περικύκλωση από τις δυνάμεις της αστυνομίας. Εάν κάποιος αστυνομικός έχουν σαν αποστολή να μπουν στις γραμμές μας για να συλλάβουν διαδηλωτές, τότε οι αντάρτες των πόλεων πρέπει να τους περικυκλώνουν, να τους αποπλίζουν, και να τους τιμωρούν. Την ίδια στιγμή αυτοί που απειλούνται με σύλληψη έχουν την ευκαιρία να ξεφύγουν. Αυτήν την ενέργεια των ανταρτών των πόλεων την ονομάζουμε *περικύκλωση μέσα στην περικύκλωση*.

Όταν η αστυνομία περικυκλώνει σχολές, εργοστάσια, χώρους συγκέντρωσης και άλλα σημεία, δεν επιτρέπεται ο αντάρτης των πόλεων να αιφνιδιαστεί και να παραδοθεί. Ο εχθρός θα προσπαθήσει να μεταφέρει αστυνομικούς μέσα σε οχήματα για να καταλάβει στρατηγικά σημεία στους δρόμους, ώστε να εισβάλλει στα κτίρια. Ο αντάρτης των πόλεων όμως δεν επιτρέπεται ποτέ να μπει σε ένα κτίριο ή να συναντηθεί εκεί με άλλους, χωρίς να ξέρει προηγουμένως τις συνθήκες της φυγής, πώς να αποφύγει την περικύκλωση, ποια στρατηγικά σημεία θα καταλάβει η αστυνομία και ποιοι δρόμοι προσφέρονται για περικύκλωση. Πρέπει να καταλάβει ο ίδιος άλλα στρατηγικά σημεία απ' όπου θα μπορεί να χτυπάει τον εχθρό. Πρέπει να ναρκοθετεί δρόμους και χώρους στάθμευσης που θα χρησιμοποιήσει η αστυνομία για να ανατινάξει τα οχήματά της. Πρέπει επίσης να στηθούν παγίδες στους αστυνομικούς, για να

πέσουν στην ενέδρα. Η περικύκλωση πρέπει να γίνεται σε δρόμους που είναι άγνωστοι στις αστυνομικές δυνάμεις. Το καλά οργανωμένο σχέδιο υποχώρησης είναι η καλύτερη εγγύηση για να αποφύγουμε την περικύκλωση από τον εχθρό. Στα σημεία που δεν εκπληρούν τις προϋποθέσεις ασφαλούς φυγής, πρέπει να αποφεύγονται οι συγκεντρώσεις ώστε να μην πέφτουμε θύματα περικύκλωσης του εχθρού.

Σ' αυτές τις τακτικές οδομαχίες γεννήθηκε ένας νέος τύπος αντάρτη των πόλεων, που παίρνει μέρος σε μαζικές κινητοποιήσεις και τον ονομάζουμε Διαδηλωτή αντάρτη των πόλεων. Παίρνει μέρος σε πορείες και άλλες διαδηλώσεις του λαού με ειδικές και αυστηρά καθορισμένες αποστολές, δηλαδή οφείλει να πετάει πέτρες και άλλα αντικείμενα, να βάζει φωτιές, να πυροβολεί αστυνομικούς, να τους αφοπλίζει, να απαγάγει πράκτορες του εχθρού και προβοκάτορες, όπως επίσης να εκτελεί τους χαφιέδες, τους βασανιστές και τους διοικητές της αστυνομίας, οι οποίοι για να μην γίνουν αντιληπτοί κυκλοφορούν μεταμφιεσμένοι ή σε αυτοκίνητα με πλαστές πινακίδες. Ακόμη είναι σημαντικό να χρησιμοποιεί την περικύκλωση μέσα στην περικύκλωση, να ψάχνει στα οχήματα της κυβέρνησης και της αστυνομίας για όπλα, χρήματα και άλλα χρήσιμα αντικείμενα και να καταστρέφει ή να πυρπολεί τα ίδια τα οχήματα.

Σε συνεργασία με τους Διαδηλωτές-αντάρτες των πόλεων, οι ελεύθεροι σκοπευτές παίξουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο. Θέτουν εκτός μάχης τον εχθρό χρησιμοποιώντας κυνηγετικές

καραμπίνες, αυτόματα όπλα κλπ, κρυμμένοι σε στρατηγικά σημεία.

Απεργίες και στάσεις εργασίας

Σαν μορφή αγώνα η απεργία χρησιμοποιείται από τον αντάρτη των πόλεων στους χώρους δουλειάς, στις σχολές κλπ., για να βλάψει τον εχθρό με τη διακοπή της δουλειάς και των μαθημάτων. Η απεργία είναι ένα ισχυρό όπλο στα χέρια εκμεταλλευομένων και καταπιεσμένων. Για το λόγο αυτό, ο εχθρός κάνει χρήση αποτρόπαιης βίας και μεγάλης δύναμης πυρός. Οι απεργοί φυλακίζονται, τους μεταχειρίζονται κτηνωδώς και συχνά δολοφονούνται. Μία απεργία πρέπει να προετοιμαστεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μην προδοθούν οι πρωτεργάτες της. Μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας έχει μία απεργία όταν είναι οργανωμένη σε μικρές ομάδες που φροντίζουν την προετοιμασία της με μυστικότητα και μεγάλη προσοχή.

Όπλα, πυρομαχικά, κοκταίηλ Μολότωφ, αυτοσχέδια όπλα, όλα αυτά πρέπει να είναι στη διάθεση μας για να αντιμετωπίσουμε τον εχθρό. Μπορεί ταυτόχρονα να γίνονται ενέργειες σαμποτάζ σε διάφορα σημεία, ώστε να διαταράσσεται η καθημερινότητα της ζωής, κι έτσι να δημιουργούνται πολλά μέτωπα που είναι δύσκολο να τ' αντιμετωπίσει ο εχθρός.

Κατά τη διάρκεια των απεργιών και των απλών στάσεων εργασίας, μπορεί ο αντάρτης των πόλεων να εισβάλλει ή να κάνει κατάληψη χώρων. Ταυτόχρονα μπορεί να συλλάβει ομήρους και εχθρικούς πράκτορες που θα τούς

ανταλλάξει με απεργούς που έχουν συλληφθεί.

Οι απεργίες και οι στάσεις εργασίας είναι χρήσιμες στην προετοιμασία της παγίδας και της ενέδρας όπου πρόκειται να εξοντωθούν αστυνομικοί που είναι γνωστοί για τις φρικιαστικές μεθόδους τους βασανισμού. Είναι σημαντικό να γίνουν υλικές και ηθικές φθορές στον εχθρό σαν συμπλήρωμα της αντάρτικης ενέργειας.

Λιποταξία, λαφυραγωγία όπλων, πυρομαχικών και εκρηκτικών υλών

Η λιποταξία και η λαφυραγωγία των όπλων είναι δυνατόν να γίνουν σε στρατώνες, στρατιωτικά νοσοκομεία, πλοία κλπ. Ένας αντάρτης των πόλεων που ταυτόχρονα είναι και στρατιωτικός, πρέπει να λιποτακτήσει την κατάλληλη στιγμή παίρνοντας μαζί του μοντέρνα όπλα και πυρομαχικά, για να τα διοχετεύσει στη βραζιλιάνικη επανάσταση. Μια τέτοια στιγμή μπορεί να είναι στη διάρκεια καταδίωξης ανταρτών συντρόφων του. Αντί να ακολουθήσει τις διαταγές των αξιωματικών του θα ενωθεί με τους επαναστάτες και θα τους δώσει τα συγκεκριμένα όπλα και πυρομαχικά. Αυτή η μέθοδος έχει το πλεονέκτημα ότι οι επαναστάτες παίρνουν όπλα και πυρομαχικά από το στρατό, το ναυτικό, την αεροπορία, την στρατιωτική αστυνομία, την πολιτική αστυνομία και την πυροσβεστική. Επιπλέον αυτό γίνεται με τα μέσα μεταφοράς της ίδιας της κυβέρνησης.

Ο στρατιωτικός αντάρτης των πόλεων πρέπει ανά πάσα στιγμή να γνωρίζει την κατά-

σταση μέσα στον στρατώνα. Στην περίπτωση κάποιας δυσλειτουργίας του στρατοπέδου από αμέλεια ή από τη δυσκίνητη γραφειοκρατία των αξιωματικών, ο στρατιωτικός αντάρτης των πόλεων πρέπει να ενημερώνει αμέσως την οργάνωση και να λιποτακτεί ομαδικά ή μόνος του. Ταυτόχρονα πρέπει να παίρνει μαζί του ό,τι είναι δυνατόν. Με βάση τις πληροφορίες και τη συμμετοχή ενός στρατιωτικού αντάρτη των πόλεων είναι δυνατόν να γίνει εισβολή σε στρατώνες και άλλες στρατιωτικές εγκαταστάσεις, με σκοπό τη λαφυραγωγία όπλων. Αν κατά τη λιποταξία δεν υπάρχει καμία δυνατότητα λαφυραγωγίας όπλων και πυρομαχικών, τότε πρέπει να ανατινάσσονται τουλάχιστον οι αποθήκες πυρομαχικών. Η μέθοδος της λιποταξίας σε συνδυασμό με τη λαφυραγωγία όπλων και πυρομαχικών, ή με την εισβολή και το σαμποτάζ σε στρατώνες έχει σαν αποτέλεσμα τη σύγχυση των στρατιωτικών την πτώση του ηθικού τους και την ωφέλεια του αντάρτικου.

Η λαφυραγωγία των όπλων μεθοδεύεται από τον αντάρτη των πόλεων για να αποκτήσει αυτά τα όπλα που έχει σαν ατομικό οπλισμό, ο εχθρός. Τα όπλα αυτά φέρονται συνήθως από φρουρούς και άτομα με παρόμοια ειδικότητα και λαφυραγωγούνται με τη χρήση βίας, με δόλο ή με παγίδες. Αφού αποπλίσουμε τον εχθρό πρέπει να τον ψάξουμε προσεκτικά διαφορετικά υπάρχει ο κίνδυνος να χρησιμοποιήσει ένα καλά κρυμμένο όπλο ενάντια στους αντάρτες των πόλεων. Η μέθοδος του αποπλισμού μας δίνει τη δυνατότητα να αποκτήσουμε το σημαντικότερο όπλο για τον αντάρτη των

πόλεων, το αυτόματο. Τα λάφυρα μιας περιορισμένης ενέργειας χρησιμεύουν στον εξοπλισμό των ομάδων πυρός.

Λόγω της μεγάλης ανάγκης να εξοπλίσουμε τον αντάρτη των πόλεων, είμαστε υποχρεωμένοι να αγοράζουμε μεμονωμένα όπλα ή να λαφυραγωγούμε όπλα σε διάφορες αντάρτικες ενέργειες. Η δύναμη μας βασίζεται στην αποφασιστικότητα και στην τόλμη μας και πολλαπλασιάζεται από την κατοχή όπλων. Κατά τη διάρκεια επιδρομών σε τράπεζες πρέπει να παίρνουμε τα όπλα των φρουρών, των ταμιών και του διευθυντή της τράπεζας. Άλλοι τρόποι απόκτησης όπλων είναι οι ενέδρες στις οποίες μπορούν να πέσουν οι αστυνομικοί, καθώς και οι εισβολές σε αστυνομικά τμήματα. Ο στρατιωτικός αντάρτης των πόλεων μπορεί να αποσπάσει όπλα, πυρομαχικά και εκρηκτικές ύλες με επιδρομή σε οπλοπωλεία, εργοστάσια και βιομηχανίες όπλων.

Απελευθέρωση φυλακισμένων ανταρτών των πόλεων

Φυλακισμένοι αντάρτες των πόλεων μπορούν να απελευθερωθούν με μια ένοπλη ενέργεια. Ο κίνδυνος της σύλληψης και καταδίκης σε πολλά χρόνια φυλάκιση είναι κάτι συνηθισμένο στον καθημερινό αγώνα ενάντια στον εχθρό. Η φυλακή όμως δεν αποτελεί το τέλος του επαναστατικού αγώνα του αντάρτη, αλλά εμπλουτίζει την εμπειρία του που οφείλει να χρησιμοποιεί ακόμη και πίσω από τα σίδερα της φυλακής. Ο φυλακισμένος αντάρτης των

πόλεων βλέπει την φυλακή σαν ένα χώρο που πρέπει να γνωρίζει με ακρίβεια για την περίπτωση μιας απελευθερωτικής ανταρτικής ενέργειας. Σε κανένα νησί και σε καμία πόλη δεν υπάρχει φυλακή που να μην μπορεί ο επαναστάτης να την καταλάβει, με την τόλμη, το δόλο και τη δύναμη πυρός. Για τον ελεύθερο αντάρτη των πόλεων είναι η φυλακή του εχθρού ένας χώρος όπου είναι αναπόφευκτο να γίνουν ένοπλες ενέργειες. Η ενέργεια απελευθέρωσης των φυλακισμένων καθορίζεται από το συνδυασμό: ελεύθερος αντάρτης των πόλεων και φυλακισμένος αντάρτης των πόλεων. Για την απελευθέρωση μπορούν να χρησιμοποιηθούν οι ακόλουθες αντάρτικες επιχειρήσεις: α) εξεγέρσεις στα σωφρονιστικά ιδρύματα, τόπους εξορίας, νησιά, καθώς και κατά τη διάρκεια

της μετακίνησης των φυλακισμένων β) επιδρομές σε φυλακές των πόλεων η της επαρχίας, σε αστυνομικά τμήματα, στρατόπεδα αιχμαλώτων και άλλου είδους φυλακές όπου κρατούνται οι φυλακισμένοι μόνιμα ή περιστασιακά γ) επιδρομές σε τραίνα και άλλα οχήματα που χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά των φυλακισμένων δ) εισβολές σε κτίρια όπου κρατούνται οι φυλακισμένοι ε) ενέδρες σε δρόμους όπου κινούνται οχήματα, που μεταφέρουν φυλακισμένους..

Η εκτέλεση

Με την εκτέλεση σκοτώνουμε βορειοαμερικάνους πράκτορες, όργανα της δικτατορίας, αστυνομικούς που είναι γνωστοί σαν βασανιστές, φασίστες και μέλη της κυβέρνησης που έχουν καταδιώξει και σκοτώσει πατριώτες, προδότες, χαφιέδες, προβοκάτορες. Όλοι όσοι

από δική τους πρωτοβουλία προδίδουν αντάρτη των πόλεων στην αστυνομία ή δίνουν πληροφορίες που θα οδηγήσουν στην αναγνώριση ανταρτών, πρέπει να εκτελούνται από τον αντάρτη των πόλεων κάθε φορά που του δίνεται η ευκαιρία. Στην ενέργεια της εκτέλεσης που είναι πάντα μυστική παίρνουν μέρος μόνον οι απαραίτητοι αντάρτες των πόλεων. Συχνά αρκεί ένας και μοναδικός ελεύθερος σκοπευτής που στήνει την ενέδρα του και ενεργεί με υπομονή και ψυχραιμία.

Η απαγωγή

Κατά την απαγωγή συλλαμβάνονται χαφιέδες της αστυνομίας, βορειοαμερικανοί πράκτορες, πολιτικές προσωπικότητες και επικίνδυνοι εχθροί του επαναστατικού κινήματος, μεταφέρονται σε κάποιο μυστικό χώρο όπου κρατούνται. Η απαγωγή γίνεται είτε για να ανταλλάξουμε με τους εχθρούς που έχουμε απαγάγει, αιχμάλωτους συντρόφους μας, είτε για να ασκήσουμε πίεση ώστε να σταματήσουν οι βασανισμοί στις φυλακές. Η απαγωγή γνωστών αλλά μη πολιτικών προσωπικοτήτων της καλλιτεχνικής ζωής, του αθλητισμού και άλλων επαγγελματιών, μπορεί να χρησιμεύσει στην προπαγάνδισή των πατριωτικών και επαναστατικών στόχων του αντάρτη των πόλεων. Κάτω από τις ειδικές όμως αυτές συνθήκες είναι αναγκαίο ο λαός να καταλαβαίνει τις ενέργειές μας και να συμφωνεί μ' αυτές. Η απαγωγή των βορειοαμερικανών που ζουν στη χώρα αντιπροσωπεύει μια διαμαρτυρία ενάντια στην ιμπε-

ριαλιστική εισβολή και την εξουσία των ΗΠΑ στη Βραζιλία.

Το σαμποτάζ

Το σαμποτάζ έχει καταστροφικό χαρακτήρα και μπορεί να γίνει από πολύ λίγα άτομα, συχνά από ένα. Πριν τη φάση του γενικευμένου σαμποτάζ που γίνεται από ολόκληρο το λαό, υπάρχει η φάση του μεμονωμένου σαμποτάζ. Αυτή η φάση για να επιτύχει χρειάζεται ακριβή μελέτη και λεπτομερή σχεδιασμό, και προσεκτική εκτέλεση. Οι πιο συνηθισμένες μορφές σαμποτάζ είναι οι ανατινάξεις με δυναμίτη, οι πυρκαγιές και οι ναρκοθετήσεις. Λίγη άμμος στο κιβώτιο ταχυτήτων, μικρές διαρροές στο ρεζερβουάρ, λάθος λίπανση, βγαλμένες βίδες, βραχυκυκλώματα, μπορούν να δημιουργήσουν σοβαρές βλάβες στα οχήματα και τα μηχανήματα του εχθρού.

Με το σαμποτάζ καταστρέφονται ή αχρηστεύονται μέσα ζωτικής σημασίας για τον εχθρό. Στόχοι για σαμποτάζ μπορούν να είναι: α) η οικονομία της χώρας, β) η γεωργική ή η βιομηχανική παραγωγή, γ) το σύστημα μεταφορών και τηλεπικοινωνιών, δ) το στρατιωτικό και αστυνομικό δίκτυο συμπεριλαμβανομένων στρατώνων και αποθηκών, ε) το σύστημα καταπίεσης του στρατού και της αστυνομίας, στ) επιχειρήσεις και ιδιοκτησίες των βορειοαμερικάνων που βρίσκονται στη χώρα μας.

Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να πλήττει την οικονομία της χώρας, προπάντων το διαχειριστικό τομέα, μεταξύ άλλων το εσωτερικό

και εξωτερικό εμπορικό δίκτυο, το τραπεζικό σύστημα, τη συλλογή φόρων. Εύκολοι στόχοι σαμποτάζ είναι δημόσια γραφεία, οικονομικές υπηρεσίες και υπουργεία. Όταν ο αντάρτης των πόλεων είναι καλά ενημερωμένος για την κατάσταση, η βιομηχανική και η γεωργική παραγωγή είναι εκτεθειμένη στις ενέργειες δολιοφθορών του. Αντάρτες των πόλεων που εργάζονται σαν βιομηχανικοί εργάτες έχουν τις καλύτερες προϋποθέσεις για να διαπράξουν σαμποτάζ. Γνωρίζουν ακριβώς ποιες βιομηχανικές μονάδες, μηχανές και εξαρτήματα πρέπει να καταστραφούν ώστε να παραλύσει ολόκληρος ο οικονομικός κλάδος. Το σύστημα μεταφορών και τηλεπικοινωνιών του εχθρού, ξεκινώντας από το σιδηρόδρομο πρέπει να σαμποτάρεται συστηματικά. Δεν πρέπει όμως κατά την διάρκεια του σαμποτάζ να χάνουν τη ζωή τους επιβάτες όταν πρόκειται π.χ. για επιβατηγά τραίνα. Οι μεγάλοι στόχοι σαμποτάζ είναι τα φορτηγά κλπ. οχήματα για να μπορέσουμε να εμποδίσουμε τις στρατιωτικές μεταφορές. Γι' αυτόν το σκοπό μπορούμε να καταστρέψουμε σιδηροτροχιές, να ανατινάξουμε σήραγγες, ή να τοποθετήσουμε μέσα σε τούνελ εκτροχιασμένα βαγόνια. Με τον εκτροχιασμό ενός τραίνου που μεταφέρει καύσιμα προκαλούμε μεγάλη ζημιά στον εχθρό. Το ίδιο πετυχαίνουμε και με την καταστροφή ή την ανατίναξη γεφυρών. Λόγω του μεγέθους και του βάρους του τροχαίου υλικού, η επισκευή του διαρκεί μήνες. Οι επαρχιακοί δρόμοι μπορούν να μπλοκαριστούν με κορμούς δέντρων, με τουμπαρισμένα αυτοκίνητα που κλείνουν το δρόμο, με χαντά-

για ή με ανατιναγμένες γέφυρες. Οι τηλεφωνικές γραμμές μπορούν να διακοπούν με κόψιμο των στύλων και των καλωδίων. Τα μέσα μεταφορών και τηλεπικοινωνιών πρέπει να σαμποτάρονται από τώρα μια και ο επαναστατικός αγώνας στη Βραζιλία έχει ήδη αρχίσει και δεν πρέπει ν' αφήνουμε τον εχθρό να μεταφέρει ελεύθερα, μονάδες όπλα και πυρομαχικά.

Αγωγοί και αποθήκες καυσίμων, αποθήκες πυρομαχικών, πυριτιδαποθήκες, στρατώνες και αστυνομικά τμήματα πρέπει να γίνουν στόχοι για σαμποτάζ. Τα αεροπλάνα μπορούν εύκολα να καταστραφούν όταν βρίσκονται στη γη. Οχήματα της αστυνομίας και του στρατού προπάντων φορητά, πρέπει να καταστρέφονται όπου βρεθούν. Τα αστυνομικά και στρατιωτικά κέντρα καταπίεσης πρέπει να παρακολουθούνται προσεκτικά από τον σαμποτέρ αντάρτη των πόλεων. Οι επιχειρήσεις και οι ιδιοκτησίες των βορειοαμερικάνων, πρέπει να σαμποτάρονται πολύ περισσότερο από τους υπόλοιπους ζωτικούς χώρους του εχθρού.

Η τρομοκρατία

Βόμβες και άλλοι εκρηκτικοί μηχανισμοί πυροδοτούνται με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργούν ανεπανόρθωτες ζημιές. Η τρομοκρατία απαιτεί να κατέχει ο αντάρτης των πόλεων θεωρητικές και πρακτικές γνώσεις για την κατασκευή εκρηκτικών μηχανισμών. Αν και φαινομενικά είναι εύκολη επαναστατική μέθοδος, διαφέρει από τις υπόλοιπες ενέργειες που για την επιτυχία τους αρκεί ένας ακριβής σχεδια-

σμός. Κατά τη διάρκεια της τρομοκρατικής ενέργειας ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να κινείται ήσυχα, ψύχραιμα και με αποφασιστικότητα. Η τρομοκρατία έχει κατ' αρχήν σχέση με εκρήξεις και βόμβες, συχνά όμως χρησιμοποιεί την εκτέλεση και τον εμπρησμό σε χώρους, ιδιοκτησίες και στρατόπεδα των βορειοαμερικανικών εταιριών. Πρέπει να τονιστεί η σημασία της χρησιμοποίησης καυσίμων για τους εμπρησμούς και την κατασκευή εμπρηστικών βομβών για την τεχνική της τρομοκρατίας. Ένα άλλο σημαντικό σημείο της τρομοκρατίας είναι οι λεηλασίες των πλούσιων εμπόρων με σκοπό, σε περίπτωση ανάγκης να μοιραστούν τα «λάφυρα» στις εξαθλιωμένες μάζες.

Η τρομοκρατία είναι ένα όπλο από τα πιο σημαντικά για τον επαναστάτη.

Η ένοπλη προπαγάνδα

Κάθε μια ξεχωριστά αλλά και όλες μαζί στο σύνολό τους, οι ένοπλες ενέργειές του αντάρτη των πόλεων συνθέτουν μορφές της ένοπλης προπαγάνδας. Η μετάδοση των ανταποκρίσεων στα μέσα μαζικής ενημέρωσης για ενέργειες που πλήττουν συγκεκριμένους στόχους, γίνεται αναντίρρητα προπαγάνδα, όπως π.χ. οι επιθέσεις σε τράπεζες, οι ενέδρες, οι λιποταξίες, η λαφυραγώγηση όπλων, η απελευθέρωση φυλακισμένων, οι εκτελέσεις, οι απαγωγές, τα σαμποτάζ, τη τρομοκρατία και ο πόλεμος νεύρων. Η αεροπειρατεία και η κατάληψη πλοίων, αποτελούν ξεκάθαρα προπαγανδιστικές ενέργειες των επαναστατών.

Παρόλ' αυτά, ο αντάρτης των πόλεων οφείλει να βασίζεται σε παράνομα τυπογραφεία, πολυγράφους για την έκδοση των παράνομων εφημερίδων, προκηρύξεων, και άλλου προπαγανδιστικού υλικού ενάντια στη δικτατορία. Ο αντάρτης των πόλεων που εργάζεται σαν τυπογράφος διευκολύνει σε μεγάλο βαθμό τη συμμετοχή μεγάλου μέρους του λαού στον επαναστατικό αγώνα, που ενώ δε θέλει να παίξει τη ζωή του κορώνα-γράμματα, παίρνοντας ενεργό μέρος στον αγώνα, θέλει ωστόσο να συνεργαστεί με τους επαναστάτες στο επίπεδο διακίνησης ιδεών. Η επινοητικότητα του αντάρτη των πόλεων βοηθά στην κατασκευή καταπελτών, όλμων και άλλων μηχανημάτων με τα οποία μοιράζεται το προπαγανδιστικό υλικό. Άλλες μορφές προπαγάνδας είναι μαγνητοφωνημένα μηνύματα, καταλήψεις ραδιοσταθμών, ηχητικές εγκαταστάσεις, και δημιουργία παράνομων ραδιοσταθμών, απρόσιτων για την αστυνομία. Με γράμματα και μηνύματα τα οποία απευθύνονται σε συγκεκριμένους χώρους και εξηγούν τους στόχους των ένοπλων αντάρτικων ενεργειών, μπορούμε να ασκήσουμε επιρροή σε ορισμένα τμήματα του λαού. Παρόλ' αυτά δεν μπορούμε να κερδίσουμε την υποστήριξη όλων για τις ενέργειές μας. Είναι όμως αρκετό να κερδίσουμε ένα μέρος χρησιμοποιώντας το παρακάτω σύνθημα: «Όποιος δε θέλει να αγωνιστεί στο πλευρό των επαναστατών, ας μην δουλέψει εναντίον τους».

Ο πόλεμος νεύρων

Ο πόλεμος νεύρων ή ψυχολογικός πόλεμος είναι μια επιθετική τακτική που κάνοντας χρήση των μαζικών μέσων επικοινωνίας και των ειδήσεων που μεταδίδονται στόμα με στόμα, φθείρει το ηθικό της κυβέρνησης. Στον ψυχολογικό πόλεμο, η κυβέρνηση βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Στα μέσα μαζικής ενημέρωσης εφαρμόζει λογοκρισία και παίρνει αμυντική στάση όταν θέλει να εμποδίσει την εξάπλωση μιας είδησης, που την βλάπτει. Αυτή η αμυντική στάση την αναγκάζει να αντιφάσκει. Έτσι, χάνει σε αξιοπιστία όπως επίσης χάνει χρόνο και ενέργεια στην προσπάθειά της να ελέγξει τις ειδήσεις που μεταδίδονται. Στόχος του πολέμου των νεύρων είναι να δίνει λάθος πληροφορίες για την εξουσία. Αν το κάνει αυτό ολόκληρος ο πληθυσμός, τότε η κυβέρνηση έρχεται σε μια νευρική κατάσταση ανασφάλειας και ανησυχίας.

Ο αντάρτης των πόλεων μπορεί να χρησιμοποιήσει στον πόλεμο νεύρων τα ακόλουθα μέσα:

α) Να δίνει ψεύτικες πληροφορίες στην αστυνομία και την κυβέρνηση για το αντάρτικο των πόλεων, π.χ. για βόμβες και τρομοκρατικές ενέργειες σε δημόσια κτίρια και καταστήματα, απαγωγές ή δολοφονίες κλπ. Μπορούμε να εκμεταλλευτούμε την σύγχυση των αρχών κάθε φορά που δίνουν πίστη σ' αυτές τις ψεύτικες πληροφορίες.

β) Να αφήνει στα χέρια της αστυνομίας λάθος σχέδια, με σκοπό την παραπλάνησή της.

γ) Να δημιουργεί ανησυχία στους κόλπους της κυβέρνησης διαδίδοντας φήμες,

δ) Να εκμεταλλεύεται με κάθε μέσον τα λάθη, τις παραπλανήσεις και τη διαφθορά της κυβέρνησης, ώστε να την αναγκάζει να δείχνει το αληθινό της πρόσωπο στα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

ε) Να καταγγέλλει κάθε πράξη βίας και κάθε καταπάτηση του διεθνούς δικαίου σε ξένες πρεσβείες, στον ΟΗΕ, στην Εκκλησία, στη Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στην Επιτροπή Ελευθερίας του Τύπου, και ταυτόχρονα να κάνει σαφές ότι ο επαναστατικός πόλεμος θα συνεχιστεί και ότι κανείς εχθρός του λαού δεν μπορεί να τον σταματήσει.

Πώς γίνονται οι επαναστατικές ενέργειες

Ο αντάρτης των πόλεων που πέρασε το στάδιο της εκπαίδευσης και αρχίζει τη δράση, πρέπει να αφιερώσει όλη του την προσοχή στις μεθόδους διεκπεραίωσης των αποστολών. Τίποτε δεν πρέπει να του διαφεύγει. Κάθε διάσπαση της προσοχής του κατά την εκμάθηση και χρήση της μεθόδου σημαίνει βέβαιη καταστροφή, όπως μας δείχνει η καθημερινή εμπειρία. Οι περιθωριακοί που ξεκινάνε με λάθος μέθοδο κάνουν συχνά λάθη. Ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να προσπαθεί να χρησιμοποιήσει πάντα την επαναστατική τεχνική κι όχι εκείνη των ληστών. Κανείς δεν αξίζει να φέρει το όνομα του αντάρτη των πόλεων αν δε γνωρίζει τις επαναστατικές μεθόδους, αν δεν τηρεί με κάθε ακρίβεια κατά το σχεδιασμό και την

εκτέλεση της ενέργειας. Η επαναστατική συμπεριφορά κατά την δράση απαιτεί την υποχρεωτική προσήλωση και χρήση των ακόλουθων στοιχείων:

α) έρευνα και ενημέρωση β) παρατήρηση και εγρήγορση γ) αναζήτηση και διερεύνηση του χώρου δ) μελέτη και προγραμματισμός του χρονοδιαγράμματος ε) σχεδιασμός στ) μετακίνηση με οχήματα ζ) επιλογή στην ανάγκη αντικατάσταση του προσωπικού η) επιλογή της δύναμης πυρός θ) μελέτη και εξάσκηση της εκτέλεσης ι) προετοιμασία κ) κάλυψη λ) υποχώρηση μ) καταστροφή ν) απελευθέρωση ξ) εξαφάνιση ιχνών ο) διάσωση των τραυματιών.

Μερικές παρατηρήσεις για τη μέθοδο

Όταν οι επιχειρήσεις δεν βασίζονται σε πληροφορίες, τότε η βάση τους μπορεί να είναι παρατηρήσεις, έρευνες και ειδήσεις από διάφορους παρατηρητές. Ακόμη και αυτή η μέθοδος έχει καλά αποτελέσματα. Σε όλες τις περιπτώσεις είναι απαραίτητο να μελετάμε προσεκτικά τα αντικείμενα, ακόμη κι όταν έχουμε σαφείς πληροφορίες πρέπει να τις επιβεβαιώνουμε. Η εξερεύνηση και η ανάλυση του χώρου, η μελέτη και ο σχεδιασμός του χρονοδιαγράμματος είναι πολύ σημαντικά, χωρίς αυτά θα ήταν σαν να επιχειρούμε άλμα στο σκοτάδι. Γενικά υποτιμάται η σημασία της μετακίνησης με διάφορα οχήματα για την διεκπεραίωση ενεργειών και συχνά την θέτουμε με επιπολαιότητα στο τέλος της προετοιμασίας. Η μετακίνηση με οχήματα όμως πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπ' όψη

και πρέπει να εξασφαλιστεί πολύ πριν το ξεκί-
νημα της ενέργειας. Απαιτεί έναν αυστηρό σχε-
διασμό και αρχίζει με τις πρώτες κιόλας παρα-
τηρήσεις και επιβλέψεις, ώστε να διεκπεραιω-
θεί με φροντίδα και προσοχή. Η φύλαξη, η επι-
σκευή, ο έλεγχος και η συντήρηση των κλεμμέ-
νων οχημάτων είναι ουσιώδεις παράγοντες της
μετακίνησης με οχήματα. Αν η μετακίνηση δεν
πετύχει, σύμφωνα με το σχέδιο, δημιουργεί κιν-
δύνους για την αποστολή, με σημαντικές υλικές
και ηθικές συνέπειες για τον ανάρτη των πό-
λεων. Για την επιλογή του προσωπικού πρέπει
να ληφθεί σοβαρά υπόψη να μην συμπεριλη-
φθούν αναποφάσιστοι, και ασταθείς, γιατί η
συμπεριφορά τους μπορεί να μεταδοθεί και
στους υπόλοιπους συντρόφους.

Η υποχώρηση είναι τουλάχιστον το ίδιο ση-
μαντική όσο και αυτή καθεαυτή η αποστολή.
Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε έτοιμοι
ακόμα και για μια πιθανή αποτυχία. Σε περί-
πτωση φυγής πρέπει να αποφεύγουμε την συμ-
μετοχή παιδιών ή αντικειμένων που μπορούν
εύκολα να πέσουν στην αντίληψη του εχθρού.
Είναι σκόπιμο να αλλάζουμε οχήματα και μά-
λιστα αυτό να γίνεται σε σημεία που δεν κινούν
υποψίες, πρέπει κυρίως να αποφεύγουμε τους
στενούς δρόμους ώστε να μην αντιμετωπίσουμε
το ενδεχόμενο να συναντηθούμε με εχθρικά αυ-
τοκίνητα. Το να εξαφανίζουμε τα ίχνη είναι
απαραίτητη προϋπόθεση. Μεταξύ άλλων τα δα-
κτυλικά αποτυπώματα και άλλα στοιχεία που
θα μπορούσαν να διευκολύνουν τον εχθρό. Αν
δεν εξαφανίσουμε σωστά τα ίχνη δημιουργείται
νευρικήτητα στις γραμμές μας, η οποία πολλές

φορές έχει χρησιμεύσει στον εχθρό.

Η διάσωση των τραυματιών

Το πρόβλημα των τραυματιών στο αντάρτικο των πόλεων αξίζει να το προσέξουμε ιδιαίτερα. Κατά τη διάρκεια των αποστολών μας είναι δυνατόν να πληγωθεί ένας σύντροφος μας από την αστυνομία. Αν υπάρχει μέσα στην ομάδα πυρός, ένας αντάρτης που έχει τη δυνατότητα να παρέχει τις πρώτες βοήθειες, πρέπει να περιποιηθεί αμέσως τον τραυματία. Ο τραυματίας αντάρτης των πόλεων δεν επιτρέπεται κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες να εγκαταλειφθεί στα χέρια του εχθρού.

Γι' αυτόν τον λόγο πρέπει να οργανώνουμε μαθήματα για τις πρώτες βοήθειες για γυναίκες και άντρες, όπου ο αντάρτης των πόλεων θα μάθει την βασική τεχνική των πρώτων βοηθειών. Ο αντάρτης των πόλεων που είναι και γιατρός ή φοιτητής της ιατρικής, νοσοκόμος, φαρμακοποιός ή απλά κατέχει γνώσεις για τις πρώτες βοήθειες είναι απαραίτητος για τον μοντέρνο επαναστατικό αγώνα. Αν μάλιστα κάποιος είναι σε θέση να συντάξει ένα εγχειρίδιο πρώτων βοηθειών για τον αντάρτη των πόλεων, καλό είναι να πολυγραφηθεί και να μοιραστεί.

Κατά το σχεδιασμό και την εκτέλεση της ένοπλης δράσης ο αντάρτης των πόλεων δεν πρέπει να ξεχνά το ιατρικό τμήμα της οργάνωσης. Το πρόβλημα μπορεί επίσης να λυθεί με μια κινητή ιατρική μονάδα. Σ' αυτήν την περίπτωση μπορεί να χρησιμοποιείται ένα όχημα για την επιτόπια περίθαλψη των τραυματιών.

Μια άλλη λύση είναι σύντροφοι και συντρόφισσες, επαγγελματίες νοσοκόμοι, να μεταφέρουν τους τραυματίες σε ένα συγκεκριμένο σπίτι και να τους περιποιούνται εκεί με όσα μέσα διαθέτουν. Το ιδανικό θα ήταν να διαθέταμε μια σωστά εξοπλισμένη κλινική, πράγμα που θα κόστιζε πάρα πολλά χρήματα, εκτός εάν χρησιμοποιούσαμε κλεμμένα υλικά.

Αν τα μέσα μας δεν επαρκούν τότε είναι συχνά απαραίτητο να απευθυνθούμε σε νόμιμες κλινικές και ενδεχομένως να κάνουμε χρήση όπλων για να αναγκάσουμε τους γιατρούς να περιποιηθούν τους τραυματίες μας. Στην περίπτωση που χρειαστεί να αγοράσουμε αίμα ή πλάσμα δεν πρέπει να δηλώσουμε τις πραγματικές μας διευθύνσεις. Δεν επιτρέπεται επίσης στα νοσοκομεία που θα μεταφέρουμε δικούς μας τραυματίες να δώσουμε αληθινές διευθύνσεις των μελών της οργάνωσής μας.

Τα σπίτια όπου έχουμε μεταφέρει τους τραυματίες πρέπει να είναι γνωστά μόνο σ' αυτούς που είναι απαραίτητοι για την περιποίηση και την μεταφορά τους. Σεντόνια, ματωμένοι επίδεσμοι, φάρμακα και οποιοδήποτε άλλου είδους ενδεικτικά στοιχεία πρέπει να απομακρύνονται από το σημείο όπου κρύβονται οι τραυματίες.

Η ασφάλεια του αντάρτη των πόλεων

Ο αντάρτης των πόλεων ζει σε συνεχή κίνδυνο γιατί υπάρχει διαρκώς η πιθανότητα να τον ανακαλύψουν ή να τον καταδώσουν. Το σημαντικότερο πρόβλημα της ασφάλειας είναι να έχουμε την εγγύηση ότι είμαστε καλά κρυμμένοι και προστατευμένοι από την αστυνομία. Ο κυριότερος εχθρός του αντάρτη των πόλεων και ο μεγαλύτερος κίνδυνος που τον απειλεί είναι οι χαφιέδες ή άλλα πρόσωπα, που εισχωρούν στην οργάνωση και δίνουν στην αστυνομία πληροφορίες για μας. Όταν πιάσουμε έναν χαφιέ μέσα στην οργάνωσή μας, πρέπει να τον εξοντώσουμε. Το ίδιο θα συμβεί και με αυτούς που λιποτακτούν και προδίδουν στην αστυνομία όσα ξέρουν.

Ένα καλό σύστημα ασφάλειας παρέχει την πεποίθηση ότι δεν υπάρχουν χαφιέδες και πράκτορες του εχθρού στις γραμμές μας και ότι ο εχθρός δεν μπορεί να έχει καμία πληροφορία για μας, ούτε άμεσα, ούτε έμμεσα. Το σπουδαιότερο μέτρο για να είμαστε εξασφαλισμένοι είναι η προσεκτική εξέταση των νέων μελών κατά τη στρατολόγησή τους στην οργάνωση.

Δεν επιτρέπεται επίσης να γνωρίζονται όλοι μεταξύ τους και ο καθένας να ξέρει τα πάντα. Το κάθε μέλος οφείλει να γνωρίζει μόνον ό,τι αφορά στη δουλειά του. Αυτός ο κανόνας είναι ένα παραπέρα ουσιώδες σημείο για την ασφάλεια του αντάρτη των πόλεων. Ο αγώνας μας ενάντια στον εχθρό είναι δύσκολος και γεμάτος πόνο γιατί πρόκειται για μια πάλη των τάξεων.

Κάθε πάλη των τάξεων είναι ένα ζήτημα ζωής και θανάτου όταν οι τάξεις είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους. Ο εχθρός θέλει να μας εξοντώσει και ψάχνει ακούραστα να μας ανακαλύψει και να μας χτυπήσει, επειδή το μεγάλο μας όπλο εναντίον του συνίσταται στο γεγονός ότι κρυβόμαστε απ' αυτόν και τον χτυπάμε αιφνιδιαστικά.

Είναι ιδιαίτερα εξοργιστικό όταν ένας αντάρτης των πόλεων προδίδεται μόνος του από έλλειψη προσοχής ή αφήνεται — από αμέλεια — να τον ανακαλύψουν. Είναι απαράδεκτο να δίνει ο αντάρτης των πόλεων δική του ή κάποια άλλη παράνομη διεύθυνση στον εχθρό ή γενικά να μιλάει πολύ. Σημειώσεις που έχουν γραφεί στα περιθώρια των εφημερίδων, ξεχασμένα χαρτιά, επισκεπτήρια, γράμματα ή επιταγές είναι ίχνη πάντα χρήσιμα στην αστυνομία. Ατζέντες και ημερολόγια με διευθύνσεις και αριθμούς τηλεφώνων πρέπει να καταστρέφονται και δεν επιτρέπεται να φυλάμε γραμμένα χαρτιά. Κατάλογοι με νόμιμα ή παράνομα ονόματα, βιογραφικά στοιχεία, σχέδια πόλης, δρόμοι, σχεδιαγράμματα ή χάρτες πρέπει επίσης να καταστρέφονται. Τα σημεία συνάντησης δεν πρέπει να γράφονται σε χαρτί, αλλά μόνο στη μνήμη. Ο αντάρτης των πόλεων που δεν τηρεί αυτούς τους κανόνες, πρέπει να δεχτεί συστάσεις απ' τον πρώτο που θα παρατηρήσει κάτι τέτοιο και στην περίπτωση επανάληψης πρέπει να διακοπεί κάθε συνεργασία μαζί του.

Η αναγκαιότητα για τον αντάρτη των πόλεων να μετακινείται διαρκώς και μάλιστα κοντά σε χώρους της αστυνομίας που ήδη έχει κα-

ταλάβει τα πιο στρατηγικά σημεία μέσα στην πόλη, απαιτεί την λήψη ευέλικτων μέτρων ασφάλειας που εξαρτώνται από τις κινήσεις του εχθρού. Είναι απαραίτητο ένα καθημερινό σύστημα πληροφοριών για τις παρατηρήσεις του εχθρού, δηλαδή να μαθαίνουμε για τυχόν ξαφνικές εφόδους και περικυκλώσεις της αστυνομίας σε περιοχές που θα μπορούσε να τις ελέγξει. Το καθημερινό αστυνομικό δελτίο στις εφημερίδες είναι μια ιδανική πηγή πληροφοριών. Η ανώτατη αρχή για την ασφάλεια του αντάρτη των πόλεων είναι να μην δείξουμε την παραμικρή απροσεξία ή αμέλεια κατά την λήψη των μέτρων για την ασφάλεια μας και γενικά κατά την εγρήγορση.

Τα μέτρα ασφάλειας του αντάρτη των πόλεων πρέπει να ακολουθούνται ακόμη περισσότερο στην περίπτωση που αυτός θα συλληφθεί. Δεν πρέπει να προδώσει τίποτε που θα μπορούσε να ζημιώσει την οργάνωση. Δεν πρέπει να πει τίποτε που θα βοηθούσε στην ανακάλυψη διευθύνσεων ή κρησφύγετων άλλων συντρόφων ή θα βοηθούσε στην απώλεια όπλων και πυρομαχικών.

Τα 7 σφάλματα του αντάρτη των πόλεων

Ακόμα και όταν χρησιμοποιεί με μεγάλη ακρίβεια την επαναστατική τεχνική και τηρεί ακριβώς τους κανόνες ασφάλειας, ο αντάρτης των πόλεων δεν είναι αλάθητος. Δεν υπάρχει τέλειος αντάρτης των πόλεων. Το μόνο που μπορεί να γίνει είναι να προσπαθούμε να κρατάμε μικρό αριθμό των λαθών γιατί την τελειό-

τητα δεν μπορούμε να την φθάσουμε. Κάτι που θα μας βοηθήσει σ' αυτό, είναι να ξέρουμε και να καταπολεμούμε τα 7 σφάλματα του αντάρτη των πόλεων. Το πρώτο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων είναι η απειρία. Ο αντάρτης των πόλεων που πέφτει σ' αυτό το λάθος νομίζει ότι ο εχθρός είναι κουτός, υποτιμάει την ευφυία του, πιστεύει ότι οι αποστολές είναι εύκολες και αφήνει ίχνη με καταστροφικές συνέπειες. Εξαιτίας της απειρίας, μπορεί ο αντάρτης των πόλεων να υπερτιμήσει τις δυνάμεις του εχθρού και να τον θεωρήσει ισχυρότερο απ' ό,τι είναι πραγματικά. Αν αφεθεί σ' αυτήν την παραγνώριση, τότε μπορεί να τρομοκρατηθεί εύκολα, να γίνει αβέβαιος, και αναποφάσιστος χάνοντας την πρωτοβουλία του.

Το δεύτερο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων είναι να κομπάζει για τις αποστολές που έχει πάρει μέρος, και να τις διατυμπανίζει προς όλες τις κατευθύνσεις.

Το τρίτο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων είναι η αλαζονεία, όταν δηλαδή υπερτιμά τον εαυτό του. Ο αντάρτης των πόλεων που κάνει αυτό το λάθος, προσπαθεί να λύσει τα προβλήματα της επανάστασης οργανώνοντας αποστολές στην πόλη, χωρίς να νοιαστεί για το ξεκίνημα και την εξέλιξη του αντάρτικου στην επαρχία. Τυφλωμένος από τις επιτυχίες, οργανώνει μια αποστολή που τη θεωρεί αποφασιστική και ρισκάρει όλα τα μέσα και τις δυνάμεις της οργάνωσης. Επειδή η πόλη είναι μια περιοχή περικυκλωμένη στρατηγικά από τις δυνάμεις της αντίδρασης, τη στιγμή που το αντάρτικο στην επαρχία δεν είναι αρκετά δυνατό, εί-

ναι δυνατόν να συμβεί ένα μοιραίο λάθος που θα δώσει στον εχθρό την ευκαιρία να επιτεθεί στο κίνημα με τρομερά αποτελέσματα.

Το τέταρτο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων είναι να υπερτιμά τις δυνάμεις του και γι' αυτό θέλει να οργανώνει αποστολές, των οποίων τις προϋποθέσεις δεν πληρεί ακόμα, αφού δεν διαθέτει την κατάλληλη υποδομή.

Το πέμπτο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων είναι η βιασύνη. Ο αντάρτης των πόλεων που κάνει αυτό το σφάλμα χάνει την υπομονή του, γίνεται νευρικός, δεν μπορεί να περιμένει και ρίχνεται ορμητικά στις αποστολές, με αποτέλεσμα να υφίσταται συντριπτικές ήττες.

Το έκτο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων είναι να επιτίθεται στον εχθρό, εκείνη ακριβώς τη στιγμή που είναι έξαλλος και σε ετοιμότητα.

Το έβδομο σφάλμα του αντάρτη των πόλεων έγκειται στον μη ακριβή σχεδιασμό των αποστολών, ενώ συγχρόνως βασίζεται στον αυτοσχεδιασμό.

Η υποστήριξη του λαού

Διαρκής έγνοια του αντάρτη των πόλεων πρέπει να είναι η ταύτιση με το πρόβλημα του λαού ώστε να κερδίσει την υποστήριξή του. Όπου η κυβέρνηση αποδεικνύεται διεφθαρμένη δεν πρέπει ο αντάρτης των πόλεων να διστάζει, αλλά πρέπει να δείχνει ότι την καταπολεμά και μ' αυτόν τον τρόπο θα κερδίσει τη συμπάθεια των μαζών. Η τωρινή κυβέρνηση έχει βαρειές οικονομικές απαιτήσεις από το λαό και απαιτεί την πληρωμή υψηλών φόρων. Ο αντάρτης

των πόλεων πρέπει να χτυπήσει το σύστημα φοροείσπραξης και να εμποδίσει τις οικονομικές αρχές, ρίχνοντας όλο το βάρος της επαναστατικής βίας επάνω τους. Ο αντάρτης των πόλεων όμως δεν στρέφεται μόνον ενάντια στους φόρους. Είναι το ίδιο σημαντικό να στραφεί ενάντια στα όργανα που ευθύνονται για την αύξηση των τιμών και ενάντια στους μεγαλέμπορους και στους μεγαλοκτηματίες. Η βία λοιπόν οφείλει να στρέφεται ενάντια σε όλους όσους αντλούν μεγάλα κέρδη από την γενική ακρίβεια, από τους μισθούς πείνας, από τις αυξήσεις των τιμών ή από τις αυξήσεις των νοικιών. Τα διεθνή μονοπώλια, όπως π.χ. οι ιδιοκτήτες καταψυκτών και οι βορειοαμερικάνοι επιχειρηματίες που μονοπωλούν τη διανομή των ειδών διατροφής, πρέπει να δέχονται διαρκώς επιθέσεις από τον αντάρτη των πόλεων. Η εξέγερση του αντάρτη των πόλεων και η διαρκής συμμετοχή στα προβλήματα του λαού, είναι τα καλύτερα μέσα για να κερδίσει την υποστήριξή του. Το επαναλαμβάνουμε και το τονίζουμε ακόμη μια φορά: **είναι ο καλύτερος τρόπος για να κερδίσουμε την υποστήριξη του λαού. Αυτό είναι.** Από τη στιγμή που ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού αρχίζει να παίρνει σοβαρά μέρος στις ενέργειες του αντάρτη των πόλεων, η επιτυχία είναι εξασφαλισμένη.

Για την κυβέρνηση δεν υπάρχει άλλη εκλογή από το να αυξάνει τις δυνάμεις καταστολής. Έφοδοι της αστυνομίας, έρευνα στα σπίτια, συλλήψεις αθώων και υπόπτων, μπλόκα στους αυτοκινητόδρομους και στις επαρχιακές οδούς, κάνουν τη ζωή στην πόλη αφόρητη. Η στρατιω-

τική δικτατορία αρχίζει μια μαζική πολιτική καταδίωξη. Οι πολιτικοί φόνοι και η τρομοκρατία της αστυνομίας παίρνουν την μορφή καθημερινής ρουτίνας. Παρόλ' αυτά η αστυνομία αποτυγχάνει διαρκώς. Οι δυνάμεις του στρατού, του ναυτικού και της αεροπορίας, μπαίνουν σε κίνηση για να αναλάβουν τις λειτουργίες της αστυνομίας. Παρόλ' αυτά δεν κατορθώνουν να βρουν ίχνη, ν' ανακαλύψουν τις ενέργειες των ανταρτών των πόλεων ή να χτυπήσουν την επαναστατική οργάνωση, αφού αυτή είναι χωρισμένη σε μικρές ομάδες που κινούνται διαρκώς μέσα στην επικράτεια και αυξάνονται συνεχώς.

Ο λαός αρνείται να συνεργαστεί με τις αρχές και δημιουργείται ένα γενικό συναίσθημα δυσαρέσκειας για την αδικία της κυβέρνησης και για την ανικανότητα της να ξεπερνά δυσκολίες με άλλα μέσα και όχι με τη βία. Η πολιτική κατάσταση της χώρας μεταμορφώνεται σε μια στρατιωτική δικτατορία, όπου τα όργανα της χούντας παίρνουν την ευθύνη για τη χρήση βίας, ενώ ταυτόχρονα χειροτερεύουν συνεχώς οι συνθήκες διαβίωσης του λαού.

Τώρα όμως βγαίνουν στην επιφάνεια οι καθησυχαστές, που πάντα υπάρχουν στην άρχουσα τάξη, και οι δεξιοί ομορτοουνιστές που υποστηρίζουν την ειρηνική πάλη. Βλέπουν τους στρατιωτικούς και τη δικτατορία να βρίσκονται στην άκρη του γκρεμού και φοβούνται τις συνέπειες ενός επαναστατικού πολέμου που βρίσκεται σ' ένα στάδιο απ' όπου δεν υπάρχει επιστροφή. Στα παρασκήνια ξεκινάνε τις μηχανογραφίες τους και παρακαλούν τους δήμιους

για εκλογές, και εκδημοκρατισμό, για αναθεώρηση του Συντάγματος και άλλες σάλτσες που εξαπατούν τις μάζες και φρενάρουν την επαναστατική πάλη στις πόλεις και την επαρχία. Ο λαός όμως έχει στρέψει το βλέμμα του στους επαναστάτες και καταλαβαίνει ότι είναι μια φάρσα να πάρει μέρος σε εκλογές που έχουν σαν μοναδικό στόχο να εξασφαλίζουν τη συνέχεια της δικτατορίας και να ευλογήσουν τα εγκλήματα της. Ο αντάρτης των πόλεων οφείλει να γίνει πιο βίαιος και πιο επιθετικός ενάντια στην κοροϊδία των εκλογών και στο «πολιτικό άνοιγμα», που τόσο πολύ αρέσει στους ομορφοκίτρινους, και να απαντά με σαμποτάζ, τρομοκρατία, ληστείες, επιθέσεις, απαγωγές, εκτελέσεις κλπ. Αυτά όλα θα ματαιώσουν κάθε προσπάθεια της κυβέρνησης να εξαπατήσει τις μάζες με τα «ανοίγματα» του κοινοβουλίου και την αναδιοργάνωση των κομμάτων, κάτι στο οποίο συμφωνεί η κυβέρνηση αλλά και η αντιπολίτευση αφού καλούνται να λειτουργήσουν στα πλαίσια του ελέους και της άδειας της στρατιωτικής δικτατορίας: μιλάμε για ένα τερατώδες θέαμα από θέατρο με μαριονέτες και καλά εκπαιδευμένους σκύλους!

Για να κερδίσει το λαό ο αντάρτης των πόλεων πρέπει να εξακολουθήσει να αγωνίζεται λαμβάνοντας υπ' όψη του τα ενδιαφέροντα των μαζών. Παράλληλα οφείλει να δυσκολεύει διαρκώς τις συνθήκες διαβίωσης της κυβέρνησης. Αυτή η αδιέξοδη κατάσταση για τη δικτατορία επιτρέπει στον επαναστάτη να εξελίξει το αντάρτικο στην επαρχία τη στιγμή που ο ξεσηκωμός εναντίον των τραμπούκων της χούντας

γίνεται όλο και πιο ανεξέλεγκτος. Ο αντάρτης των πόλεων εκτελεί τις επαναστατικές ενέργειες προς όφελος του λαού. Μ' αυτές προσπαθεί να απελευθερώσει τις μάζες από το ζυγό των ΗΠΑ και της δικτατορίας. Φεύγοντας έξω από την πόλη και κερδίζοντας την υποστήριξη του λαού, θα κατορθώσουμε να αυξήσουμε τη δύναμη του αντάρτικου στην επαρχία και να οργανώσουμε με κάθε λεπτομέρεια την υποδομή του, τη στιγμή που στις πόλεις θα συνεχίζεται η εξέγερση.

Το αντάρτικο των πόλεων, σχολείο διαλογής του αντάρτη των πόλεων.

Η επανάσταση είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο που εξαρτάται από ανθρώπους, όπλα και υλικά. Όπλα και υλικά υπάρχουν άφθονα στη χώρα και μπορούν να λαφυραγωγηθούν αλλά γι' αυτό χρειάζονται άνθρωποι. Χωρίς αυτούς ούτε τα όπλα, ούτε τα υλικά έχουν κάποιο νόημα. Οι άνθρωποι πρέπει από την μεριά τους να εκπληρούν δύο προϋποθέσεις:

α) πρέπει να έχουν ένα πολιτικοεπαναστατικό κίνητρο, β) πρέπει να έχουν την κατάλληλη τεχνικοεπαναστατική εκπαίδευση.

Βρίσκουμε ανθρώπους με πολιτικοεπαναστατικά κριτήρια ανάμεσα στους εχθρούς της δικτατορίας και της κυριαρχίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, παντού στη χώρα. Αυτοί οι άντρες προσχωρούν σχεδόν καθημερινά στο αντάρτικο των πόλεων και αυτός είναι ο λόγος που η αντίδραση δεν ανακοινώνει την καθημερινή εξόντωση των επαναστατικών ομάδων, μια

και θα έπρεπε την επομένη να επαναλαμβάνει τα ίδια. Οι καλύτεροι εκπαιδευμένοι και οι πιο έμπειροι άντρες που παίρνουν ταυτόχρονα μέρος στις αντάρτικες ενέργειες στις πόλεις και στην επαρχία, αποτελούν την σπονδυλωτή στήλη του επαναστατικού πολέμου και της βραζιλιάνικης επανάστασης. Από αυτήν την σπονδυλική στήλη εξελίσσεται ο πυρήνας του επαναστατικού στρατού της εθνικής απελευθέρωσης, με βάση το αντάρτικο.

Πρόκειται για έναν πυρήνα στον οποίο δεν έχουν καμία θέση οι γραφειοκράτες και οι οππορτουμιστές, που κρύβονται μέσα στους κρατικούς μηχανισμούς και λένε άδεια λόγια και γράφουν για λύσεις που μένουν στα χαρτιά. Αυτός ο πυρήνας αποτελείται από αγωνιστές, αποτελείται από τους άντρες και τις γυναίκες που από την πρώτη στιγμή ήταν αποφασισμένοι και έτοιμοι για όλα, που παίρνουν προσωπικά μέρος στις επαναστατικές ενέργειες, που δεν αμφιταλαντεύονται ούτε διακηρύσσουν κούφια λόγια. Είναι ένας εκπαιδευμένος και πειθαρχημένος πυρήνας, που κατέχει μια μεγάλη στρατηγική και τακτική γνώση, η οποία θεμελιώνεται στη χρήση της μαρξιστικής θεωρίας, της θεωρίας του λενινισμού και των θεωριών του Κάστρο και του Τσε Γκεβάρα, προσαρμοσμένες στους συγκεκριμένους συσχετισμούς και τις συνθήκες της βραζιλιάνικης πραγματικότητας. Αυτός ο πυρήνας καθοδηγεί την επανάσταση με βάση το αντάρτικο. Απ' αυτόν ξεκινούν άνδρες και γυναίκες με μία πολιτικοστρατιωτική εκπαίδευση δημιουργώντας μίαν αδιαχώριστη ενότητα και οι οποίοι θα αναλάβουν στο μέλ-

λον την αποστολή να χτίσουν την νέα βραζιλιάνικη κοινωνία, μετά τη νίκη της επανάστασης.

Ανάμεσα στις γυναίκες και στους άνδρες που επιλέγει από τώρα το αντάρτικο βρίσκονται εργάτες που έχουν έρθει στην πόλη σαν εργατικό δυναμικό και που έχουν προετοιμαστεί τόσο από πολιτική, όσο και από τεχνική άποψη για να επιστρέψουν στην επαρχία. Επίσης, φοιτητές, διανοούμενοι, ακόμη και κληρικοί. Όλοι αυτοί αποτελούν το υλικό που πέρα από το αντάρτικο δημιουργούν την ένοπλη συμμαχία από εργάτες, αγρότες, φοιτητές, διανοούμενους και κληρικούς.

Οι εργάτες έχουν τις απαραίτητες γνώσεις για τη βιομηχανία κι έτσι είναι ιδανικοί για ν' αναλάβουν επαναστατικές αποστολές στην πόλη. Ο εργάτης αντάρτης των πόλεων παίρνει μέρος στον σημερινό αγώνα, κατασκευάζοντας όπλα, κάνοντας σαμποτάζ και προετοιμάζοντας το, συμμετέχοντας προσωπικά στις ένοπλες ενέργειες ή στις απεργίες και στις στάσεις εργασίας με χρήση βίας, στο πλευρό των μαζών, στα εργοστάσια, στα έργα και σε άλλους χώρους δουλειάς.

Οι εργάτες που έχουν έρθει από την επαρχία έχουν άριστη διαίσθηση για το χώρο, πονηριά στην επαφή τους με τον εχθρό, όπως και την ικανότητά που είναι απαραίτητη για να επικοινωνούν με τις μάζες των καταπιεσμένων. Αυτοί οι εργάτες αντάρτες των πόλεων, «καμπεσίνο», ήδη παίρνουν μέρος στον αγώνα μας, αποτελώντας τους άξονες του αντάρτικου, δημιουργώντας σημεία υποστήριξης στην επαρχία.

χία, κρησφύγετο για άτομα, για όπλα και για πολεμοφόδια, μπορούν επίσης να εξασφαλίσουν τρόφιμα, μπορούν να οργανώσουν τον εφοδιασμό του αντάρτικου σε δημητριακά ή να διαλέξουν τους χώρους εκτροφής βοοειδών, τους χώρους εκπαίδευσης του ιππικού, αποτελούν τους οδηγούς για τους αντάρτες των πόλεων όταν αυτοί βρίσκονται στην επαρχία και τέλος δημιουργούν ένα σύστημα πληροφοριών έξω από τις πόλεις.

Οι φοιτητές διαθέτουν αρκετή πολιτική δραμύτητα ώστε να απορρίπτουν όλα τα ταμπού. Όταν προσχωρήσουν στο αντάρτικο, πράγμα που γίνεται σε μεγάλο βαθμό αυτήν τη στιγμή, τότε δείχνουν ένα ειδικό ταλέντο για την εξάσκηση της επαναστατικής βίας και συνήθως πετυχαίνουν έναν υψηλό στρατιωτικοπολιτικό βαθμό εκπαίδευσης. Οι φοιτητές, διαθέτουν άφθονο ελεύθερο χρόνο αφού συστηματικά αποβάλλονται από τις σχολές τους και έτσι, αυτός ο χρόνος τίθεται στη διάθεση της επανάστασης.

Οι διανοούμενοι στηρίζουν τον κεντρικό άξονα της αντίστασης ενάντια στην αυθαιρεσία, ενάντια στην κοινωνική αδικία και ενάντια στην απάνθρωπη διακυβέρνηση της δικτατορίας των τραμπούκων. Δίνουν διαρκώς καινούργια ώθηση στην επανάσταση και έχουν ένα τεράστιο δυναμικό επικοινωνίας και μεγάλη επιρροή στο λαό. Ο διανοούμενος αντάρτης των πόλεων ή ο καλλιτέχνης αντάρτης των πόλεων είναι ο πιο πρόσφατος εμπλουτισμός του επαναστατικού πολέμου στη Βραζιλία.

Οι κληρικοί, δηλαδή οι ιερείς των διαφόρων

θησκειών και δογμάτων, αποτελούν έναν παράγοντα με ειδική δυνατότητα επικοινωνίας με τον λαό, κυρίως με τους εργάτες, τους αγρότες και τις γυναίκες. Ο κληρικός αντάρτης των πόλεων είναι ένα πολύ ενεργό μέλος του βραζιλιάνικου επαναστατικού πολέμου και αποτελεί ένα ισχυρό όπλο στον αγώνα ενάντια στην στρατιωτική εξουσία και την κυριαρχία του βορειοαμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Η συμμετοχή των γυναικών στον επαναστατικό πόλεμο και συγκεκριμένα η συμμετοχή τους στο αντάρτικο των πόλεων, χαρακτηρίζεται από την ετοιμότητά τους και την ακλόνητη σταθερότητά τους. Και δεν είναι διόλου τυχαίο το γεγονός ότι πολλές γυναίκες έχουν καταδιωχτεί για ανταρτικές ενέργειες σε τράπεζες, στρατώνες κλπ, ότι πολλές απ' αυτές βρίσκονται στις φυλακές.

Το αντάρτικο των πόλεων είναι ένα σχολείο διαλογής και εκπαιδεύει το ίδιο άντρες και γυναίκες. Και οι δύο φέρουν την ίδια ευθύνη και έχουν τον ίδιο βαθμό αποτελεσματικότητας. Πρέπει να μοιράζονται τους ίδιους κινδύνους με το να φροντίζουν το αντάρτικο των πόλεων, να ενεργούν σαν αγγελιαφόροι, οδηγοί, ναύτες, πιλότοι, με το να ανακαλύπτουν μυστικές πληροφορίες, να εξασκούν προπαγάνδα στους χώρους δουλειάς και να παίρνουν μέρος στην πολιτική παιδεία των μαζών.

